

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

ภาค ตรัสรู้

หนทางแห่งความดับทุกข์

วาดภาพและเขียนบทตามคำบรรยายของ **พินิจ อิศรเสนา**

คำปรารภพิมพ์ ภาค ตรีสรู

การศึกษาธรรมะในพระพุทธศาสนาให้ได้ผลดีวิธีหนึ่ง คือ การศึกษาจากพุทธประวัติ ซึ่งแสดงเรื่องราวเกี่ยวกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่ ประสูติ ตรีสรู แสดงพระโอวาท และปรินิพพาน

หนังสือเรื่อง “พุทธประวัติสำหรับยุวชน” เล่มนี้ ได้จัดทำภาพการ์ตูน โดยวาดเป็นภาพอนิเมชั่น และเขียนบทตามจินตนาการที่ ท่านพุทธทาสภิกขุแห่งสวนโมกขพลารามได้บรรยายและแปลไว้ จากหนังสือที่ภิกษุสีลาจารย์ (J.F.McKechine) ชาวลังกาได้แต่งขึ้นเพื่อสอนเด็กในลังกา ธรรมสภาได้จัดทำขึ้นเพื่อการลำดับเนื้อหาให้ถูกต้องชัดเจน และเป็นที่ยอมรับของเด็กและเยาวชนของไทย อันเป็นนิมิตหมายให้เด็ก ๆ เกิดความชื่นชม ซาบซึ้ง มีฉันทะที่จะปฏิบัติตาม ด้วยการน้อมเอาพระพุทธคุณเข้ามาใส่ไว้ในตน โดยเฉพาะพระพุทธคุณในส่วนที่เป็น พระปัญญาคุณ และพระกรุณาคุณ

ธรรมสภาหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือการ์ตูนพุทธประวัติสำหรับยุวชนเล่มนี้ จักเป็นหนังสือที่แสดงประวัติของพระพุทธเจ้าที่ถูกต้องและสมบูรณ์ในฐานะเป็นสื่อ นำพาให้เยาวชนของเราเดินเข้าสู่ทางแห่งพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้องสืบต่อไป

ด้วยความสุจริต หวังดี

ธรรมสภาปรารถนาให้โลกพบความสุข

สารบัญในเล่ม

หน้า

ตอน	: ทรงเปื้อน่ายในทางโลก	๓
ตอน	: เข้าสู่เพศบรรพชิต	๑๕
ตอน	: เสด็จผ่านนครราชคฤห์	๒๗
ตอน	: พระผู้ทรงเมตตาธรรม	๓๙
ตอน	: ทรงระงับพิธีบูชาัยัญ	๕๑
ตอน	: แสวงหาทางรู้แจ้ง	๖๓
ตอน	: บำเพ็ญทุกรกิริยา	๗๕
ตอน	: สายพินที่ตึงเกินไป	๘๗
ตอน	: ทางแห่งการตรัสรู้	๙๙
ตอน	: ทรงค้นพบหลักธรรม	๑๑๑
ตอน	: อุบาสกคนแรก ตปุสสะ-ภัลลิกะ	๑๒๓
ตอน	: ทรงประกาศพระธรรม	๑๓๕

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

หนทางแห่งความดีทุกข์

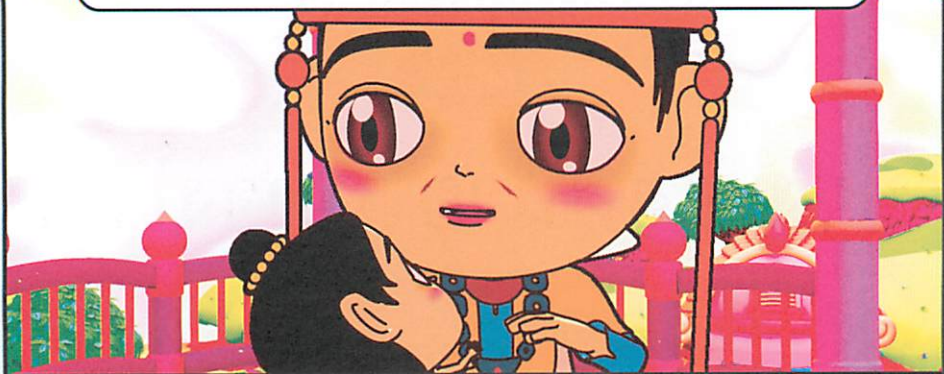
การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

ตอน

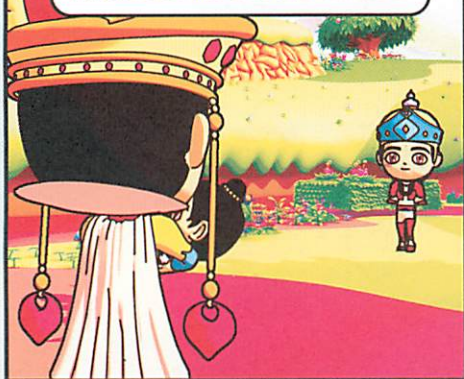
ทรงเบือนำในทางโลก

นับตั้งแต่เจ้าชายอรุณกลาหนีตแล้วเป็นต้นมา พระเจ้าสุทโธทนะทรงรู้ว่า

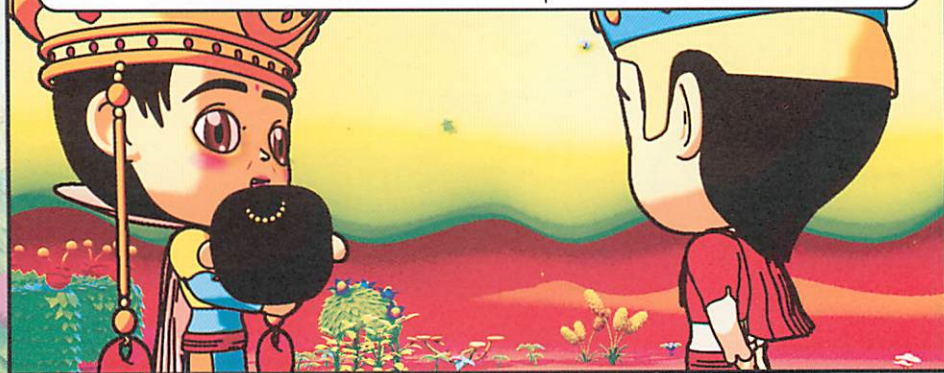
ไม่มีความจำเป็นอย่างใดอีกต่อไป

ในภารกิจที่จะกักขังเจ้าชายสิทธัตถะไว้
ในความบันเทิงเรีงรื่น

พระองค์ทรงอนุญาตให้เสด็จออกประพาสที่ต่าง ๆ ในพระนครได้ตามความปรารถนา

เจ้าชายจึงเสด็จประพาสทั่วไป

ใจพระนครอยู่เหนือง ๓
ทรงได้ทอดพระเนตรเห็นสิ่งต่าง ๓

และทรงใคร่ครวญทุก ๓ สิ่งที่พระองค์ทรงประสพ และทรงพยายามตั้งพระทัย

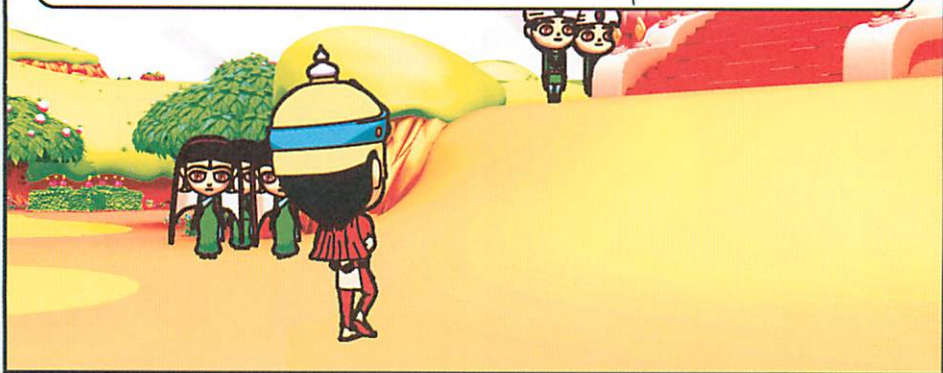

ในอันที่จะต้องจัดต้องทำตามสิ่งนั้น ๓

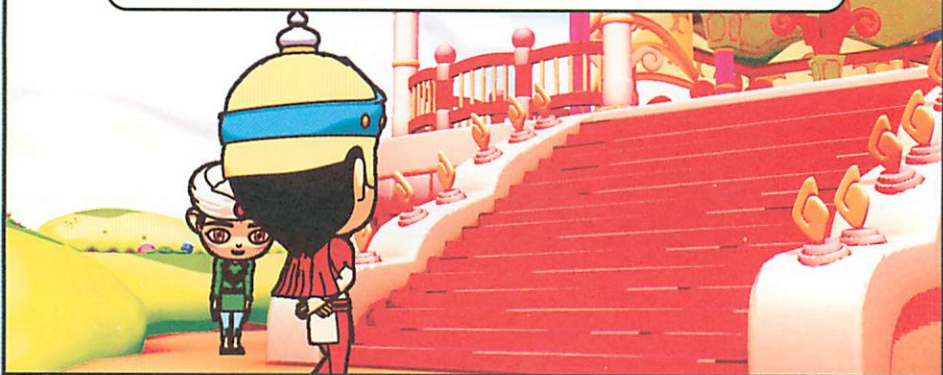

ตามที่พระองค์ทรงเห็น

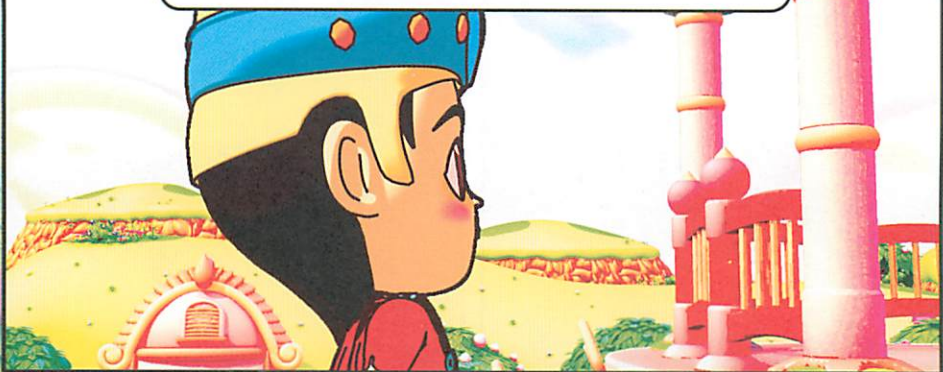
เมื่อเจ้าชายอิศวรรัตตะเสด็จจากดับจากประพาสพระนคร ทุกๆคนก็เฝ้าขังกับเจ้าชาย

ได้สังเกตเห็นชัดว่า ในระยะหลังนี้เจ้าชายได้เปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง

พระองค์ทรงเครื่องขริมและคิดหนักยิ่งกว่าที่เคยเป็นมาแล้ว

แต่พระบิดาของพระองค์ ก็ไม่สามารถปล่อยให้ไปทำตามเหตุการณ์นั้นได้

โดยได้ทรงพยายาามเป็นครั้งสุดท้าย พระองค์จึงรับสั่งให้หาภรรยา
และนักขัตบริรักษ์ที่ฉลาดที่สุด และงามที่สุดในประเทศของพระองค์

มาประจำ ณ ปราสาทของเจ้าชาย

สตรีเหล่านี้จะได้ทำการร้องรำถวายเจ้าชายสีหะรัตตามพระราชโองการของพระราชินี

อย่างไร้เราและจะงดงามที่สุด และด้วยท่าทางที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ด้วยความหวังที่จะให้เจ้าชายเกิดความพอใจ และผลิตเพศให้จงได้

มีความสำพระทัยน้อยเกินไปจนถึงกับหลับไปเสียเช่นนี้

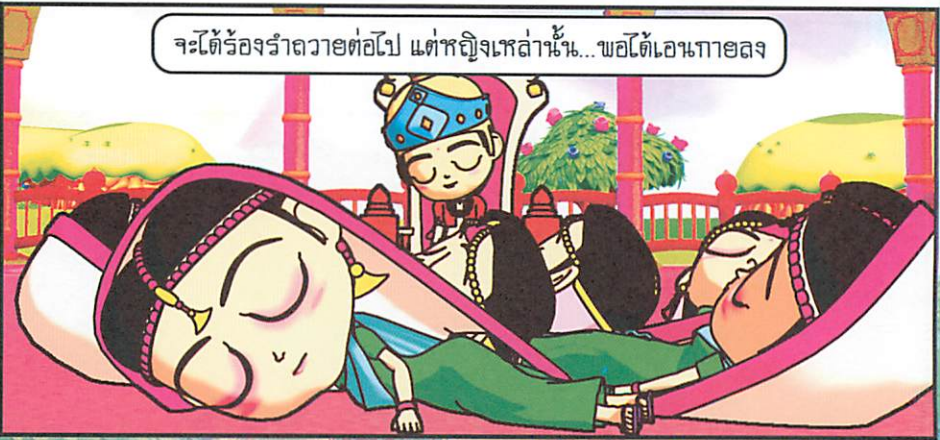
จึงพาทำหตุการร้องรำ

ชวนกันนอนพักส่วนที่ตรงนั้นเพื่อรอคอย
จนกว่าเจ้าชายจะทรงตื่นขึ้นมาใหม่

จะได้ร้องรำถวายต่อไป แต่หญิงเหล่านั้น...ขอได้ออนทาลง

ก็ไหลลงส้วปไปเพราะความอ่อนแอเสีย โดยไม่ทันรู้ตัว

สักครู่นี้ เจ้าชายได้ทรงตื่นจากพระบรรทม แล้วทรงเหน็ดเหนื่อยมองไปรอบ ๆ

ด้วยความประหลาดพระทัย ศรีท้าวทั้งหลายเหล่านี้
ซึ่งครั้งหนึ่งพระองค์เคยทรงรู้ดีว่าน่ารำก้านั้น

ได้เวสียาแปลงเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัวไปจนหมดสิ้น

บัดนี้พระหฤทัยของพระองค์ทรงแค้นแค้นที่จะตัดสินลงรบทวงใจเหล่านี้ไว้เบื้องหลัง

พระองค์ทรงลุกขึ้นอย่างเงียบกริบ โดยไม่ทำให้หญิงคนใดตื่นขึ้น

เมื่อเสด็จออกมาหน้าท้องนั้นแล้ว

รับสั่งให้หาขันทันะ เตรียมมัญจาคำที่ณรรูกระสือชาวตัวโปรดของพระองค์ใหม่ทันนั้น

เพื่อพระองค์จะเสด็จเดินทางไกล

ตอน : ทรงเปื้อน่ายในทางโลก

จบ

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

ตอน

เข้าสู่เพศบรรพชิต

ขณะที่นายหนะออกไปเตรียมธูปมาอยู่นั้น

เจ้าชายสิทธัตถะทรงดำริว่า
เราควรเสด็จไปดูพระโอรส

ที่เพิ่งประสูติของเราเสีย
สักครั้งหนึ่งก่อนที่จะออกไปจากเมือง

พระองค์จึงได้เสด็จไปยังห้องที่บรรทมของพระขำยาและพระโอรส

เมื่อเสด็จไปถึง ก็ทรงเห็นว่าพระชานายกำลังบรรทมหลับ

วางพระหัตถ์โอบกอดพระโอรส
ของพระองค์ไว้อย่างแนบสนิท

พระองค์ทรงรำพึงว่า

ถ้าเรายก
พระหัตถ์ของพระ
เทวีวิมาน พระนางก็จะ
ตีบรรทมแล้วจัก
ทรงขจัดขวางการ
ออกไปของเรา

บัดนี้เราต้องไปแล้ว
เมื่อใดเราได้พบสิ่งที่เรา
แสวงหาแล้ว เราจักกลับมา
มาเยี่ยมลูกน้อย
และแม่ของเขา

เจ้าชายได้เสด็จออกจากพระตำหนักอย่างเสียบกริบ

พระองค์ทรงขึ้นประทับบนหลังม้าที่ถูกรักษา มีนายหน้าจะจับหางม้าที่ถูกรักษาตามเสด็จไปสู่ประตูนคร และทรงลงผ่านออกไปได้โดยไม่มีใครขัดขวาง

เมื่อพระองค์เสด็จไปได้พักหาหนึ่ง

ก็ทรงชักม้าให้เหลียวหลังกลับ

ประทับนั่งทอดพระเนตร
นคราภิลาพัสดุ์เป็นครั้งสุดท้าย

นครนี้ป็นนครของพระบิดาของพระองค์เอง

ทั้งยังเป็นนครซึ่งมีพระขำอาอันเป็นสุดที่รัก
และพระโอรสหัวแก้วหัวแหวนของพระองค์ก็ประทับอยู่ที่นั่นด้วย

แม้กระนั้นก็ยังไม่สามารถทำให้พระองค์ทรงท้อแท้พระทัย
ในความแน่วแน่แห่งการเสด็จออกจากพระนครแม้แต่ทีเดียวน

ทรงชกม้ากลับ และทรงควมำไปยังที่พระองค์ทรงประสงค์

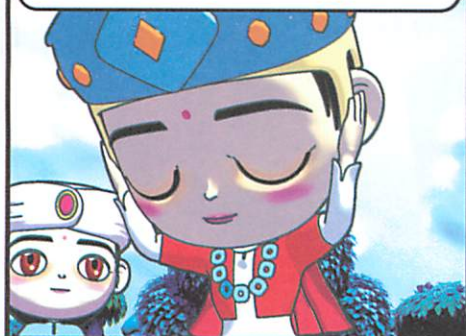
กระทั่งลูถึงฝั่งแม่น้ำ "อโนมา"

ณ ที่นั่นเอง พระองค์ได้เสด็จลงจากหลังม้า และประทับฮิบนมหาดทราธ

ใช้พระหัตถ์ทั้งสองเป่าเครื่องประดับ
ทั้งหมดออกจากพระองค์

ฮิบนส่งให้แก่ภานพินะ
พร้อมทับตรีศิว

พินะ
บัดนี้เป็นเวลาที่เรา
จักสละโลกแล้ว

ตอน : เข้าสู่เพชรพรพิชิต

ทูลกระหม่อมพะอะคะ
อย่าได้เสด็จไปแต่พระองค์เดียว
เลย โปรดให้ข้าพระองค์
ไปด้วยอีกคนหนึ่งเถิด

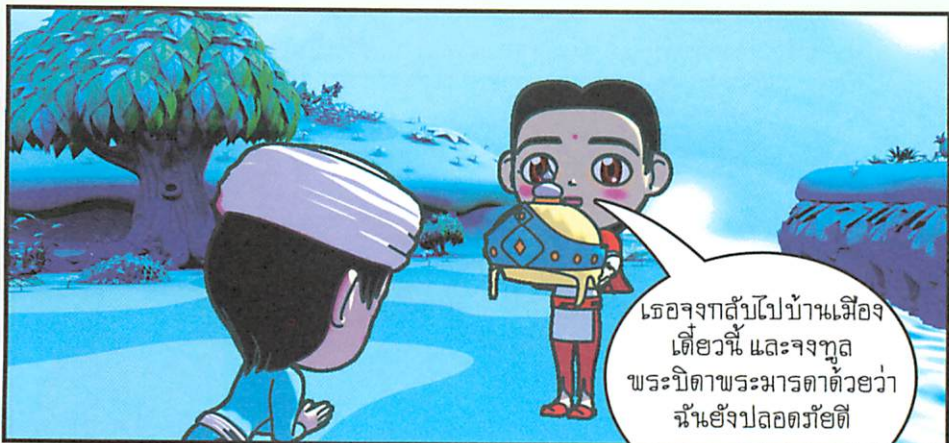
แม้หาชนั้นจะได้วิงวอนครั้งแล้วครั้งเล่า

เจ้าชายก็ยังทรงฮันทรานปฐิเสศ

บอกว่ามันยังไม่ใช่
เวลาที่จะสละโลก
สำหรับเธอ
นั้นนะ!

แล้วแจ้งข่าวแก่ประชาชนทั้งหลายว่า เจ้าชายซึ่งเป็นเจ้านายสุดที่รัก

บัดนี้เสด็จไปเป็นมหัศจรรย์ได้บ้านเรือนโดยประการทั้งปวงแล้ว

เจ้าชายธิดาธรรตระโคตมะ แห่งศากยวงศ์

ผู้ทรงอิทธิพลวัย ๒๕ ปี ได้เสด็จออกจากเรือนผู้มีความเป็นผู้นำไม่เรื้อน

เพื่อทรงแสวงหาหนทางที่จะทำให้พระองค์และคนทั้งปวงประสพสุขอัน

อยู่เหนือความเจ็บไข้ ความทุกข์โศกและความอากเข็ญทั้งปวง ด้วยอาการอย่างนี้

ตอน : เข้าสู่เพชรบรรพชิต

จบ

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเด็ก

ตอนที่

เสด็จผ่านนครราชคฤห์

เมื่อได้ประทับอยู่ ณ ปาริมแม่น้ำ
ที่พระองค์ได้เสด็จออกจากนาอนั้นแหละ ชั่วขณะที่นั่งแล้ว

เจ้าชายสิทธัตถะ ซึ่งบัดนี้อยู่ในสภาวะแห่งนักบวชผู้กระทำความวิทกขาจาร

ได้เสด็จมุ่งหน้าสู่ทิศใต้ตรงไปยังเมืองมคธ

พระองค์เสด็จถึงราชธานีชื่อ นครราชคฤห์

อันเป็นที่ประทับของพระเจ้าพิมพิสาร

ในพระนครนี้พระเจ้าพิมพิสารตั้ง
ภาชนะขออาหาร

เสด็จไปตามท้องถนนเพื่อการวิทนาการ

ประชาชนต่างสังเกตเห็นว่า

ตอน : เสด็จผ่านนครราชคฤห์

๒๗

พระองค์มีลักษณะผิดจาก
นักบวชธรรมดาหลายประการ

ตั้งหน้า ทิพาทันหาอาหารที่ดีที่สุดมาถวาย

และใส่ลงในบาตรของพระองค์

เมื่อพระองค์ทรงรับอาหารได้พอสมควรแล้ว

ก็เสด็จออกจากทานคร

ไปผู้ที่อันสมควรแห่งหนึ่งประทับนั่ง

เพื่อเตรียมหน้าอาหารตามที่ได้รับมา

เมื่อทรงก้มลงดูในบาตร

อันเต็มไปด้วยอาหารนานาชาติ
นานาชาติ

คละปนกันจนไม่ทราบว่าเป็นอะไร พระองค์ไม่ทรงสามารถบังคับพระองค์เอง

ให้เสวยอาหารเช่นนี้ได้ แต่ในที่สุดพระองค์ทรงยับยั้งความคิดเช่นนั้นไว้ได้

พระองค์ได้ทรงคิดและรำพึงกับพระองค์เองดังต่อไปนี้

ศีลธัตถะ เธอกำเหนิดในราชสำนักแห่งชาติของวงศ์อันใหญ่ยิ่ง
แทนที่เธอจะอยู่กินอาหารเช่นน้ำเน่าเนือง เธอกลับตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยว

เพื่อออกมาเป็นนักบวช แล้วบัตินี้เล่า

เธอกำลังจะวางทิ้งอาหารนี้ขึ้นนั้นหรือ?

พระสีหะรัตตะทรงให้โอวาทแก่พระองค์เอง แล้วทรงเริ่มเสวยอาหารนั้น

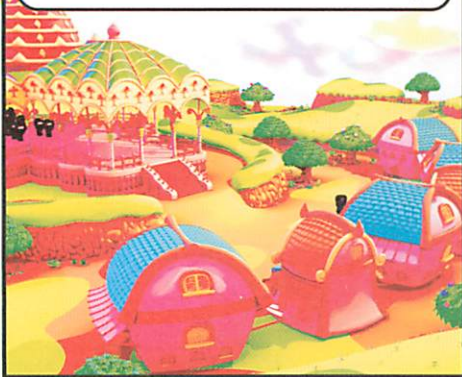
และไม่ต้องทรงลำบากพระทัย

ที่จะต้องกินอาหารเช่นนั้นอีกต่อไป

ในครึ่งเช้า ประชาชนชาวเมืองราชคฤห์

ได้พากันโจษจันถึงนักบวชแปลกหน้า
ซึ่งเข้ามาบิณฑบาตในนครเมื่อเช้านี้

ข่าวอันนี้ได้แพร่สะพัดไปจากกระท่อถึงวังหลวง

โดยเวลาไม่นานนัก

ราชบุรุษผู้ถือบัวเห่ลำน้ําพาทำน

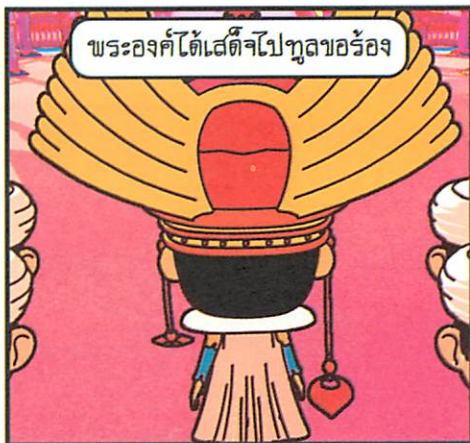
ทสึบหมกราบทูลให้พระราชาของตมกราบ

พระเจ้าพิมพิสารได้ทรงสดับ
ต้วอความตี้นเตนอย่างใหญ่หลวง

พระองค์ได้เสด็จไปทูลขออรรัง

ให้พระสิทธิตตะประกรับอู่ โนเฆตมครของพระองค์

ตอน : เสด็จผ่านนครราชคฤห์

โดยพระองค์จักเป็นผู้ถวายอาหารวิณฑาบาตและสิ่งอื่นๆ

แต่พระดีทาร์ตถะการงปฏิเสธ โดยตรัสว่า
พระองค์ไม่อาจประทับอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่งแต่แห่งเดียว

ตลอดเวลาที่ยังไม่ทรงประสพสิ่งทีพระองค์ทรงประสงค์

เมื่อเป็นดังนั้น พระราชาได้ทรงขอร้องให้พระองค์ทรงรับคำว่า

เมื่อบรรลุลึถึงสิ่งซึ่งทรงประสงค์แล้ว จ้าเสด็จมาสู่จันทรของพระองค์ก่อน

เพื่อโปรดให้พระองค์และประชาชนได้ทราบถึงสิ่งนั้นด้วยเป็นพวกแรก

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

ตอน

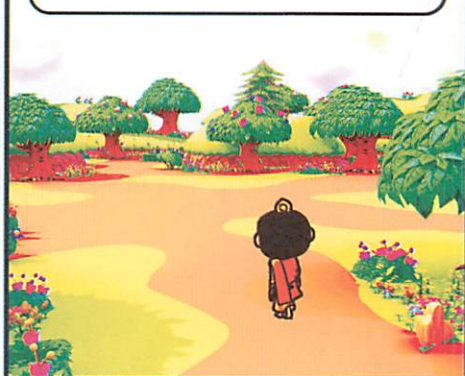
พระผู้ทรงเมตตาธรรม

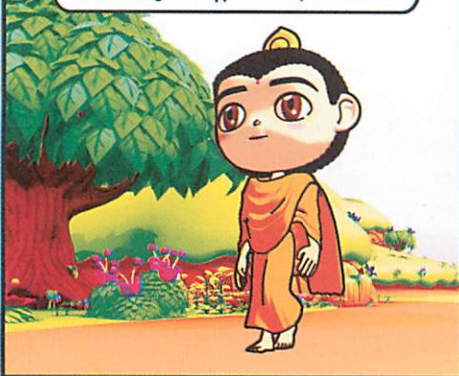
พระสีหราชได้เสด็จจากนครราชคฤห์

ตรงไปยังขัณฑ์อันเต็มไปด้วยทิวเขา

เป็นที่อยู่ของฤๅษีและมุณีเฝ้าบวช

ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามหนทาง

ก็ทอดพระเนตรเห็นแพะและแกะฝูงใหญ่ ทำสังกุกข์ขับไล่ต้อนไปทางโน้น

ตอนทำอยู่ ปลายฝูงนั้น...มีลูกแกะอ่อนตัวหนึ่งขาเจ็บเป็นแผล

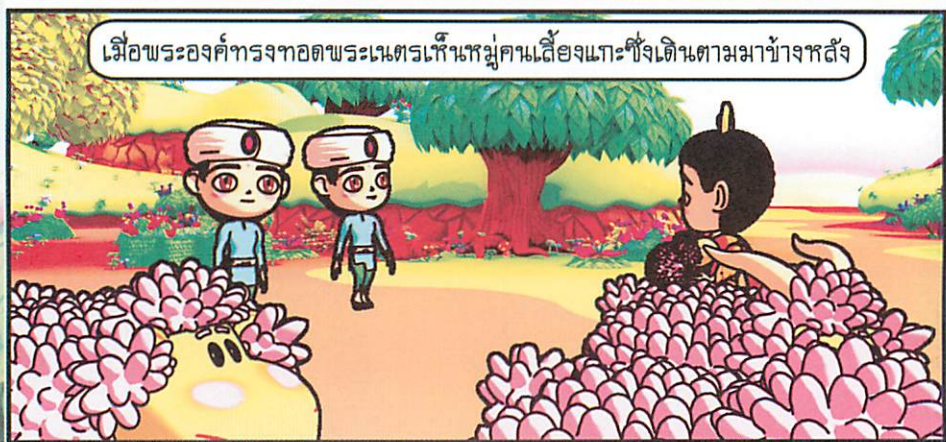

ต้องพยายามโยกเขอกเขาเดินตามฝูงไปด้วยความเจ็บปวดอันแสนทรมาน

เมื่อพระสีจาร์ตระการจาดพระเมตรเห็นลูกแกะตัวนี้

ก็ทรงตรัสถามว่า เขาจะต้อนรับแขกและเหล่าจี้ไปทางไหน

และทำไมเขาจึงต้อนรับแขกและเหล่าจี้ในเวลาเที่ยงวันเช่นนี้
คนเหล่านั้นได้กราบพูลพระองค์ว่า

เขาต้องทำตามคำสั่ง... ซึ่งให้เฝ้าพระและแขกอย่างละร้อยตัว
ไปสู່ภายในนครตอนกลางวันเสียแต่เนิ่น

พระองค์ตรัสว่า!!

ฉันจะไป
กับพวกท่าน
ด้วย

แล้วพระองค์ก็เสด็จตามฝูงแกะนั้นไป

เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงริมท่าน้ำแห่งหนึ่ง

มีหญิงคนคนหนึ่ง เดินตรงมาหาพระองค์

แล้วได้กล่าวกับพระองค์ว่า

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า
ทำเนไปรตบอก
ให้ทราบทีเถิดว่า

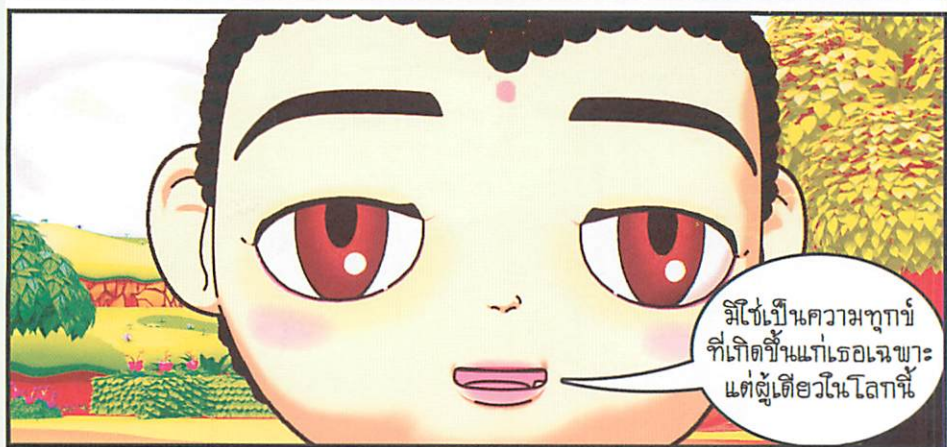
เมสึดพันธุ์สั๊กกาด
ที่สามารถแก้ความตาย
ได้นั้น ดิฉันจักหาได้
จากที่ไหน

เมื่อวานนี้
ดิฉันได้นำลูกชายเล็ก ๆ
ซึ่งเจ็บหนักจนจะตาย
มาให้พระผู้เป็นเจ้าดู
พระผู้เป็นเจ้า
ได้ตอบว่า

จจากลับไปบ้าน
แล้วจัดการฝังศพลูก
ของเธอที่ตายแล้ว
เสียเถิดน้องหญิง
เอ๊ย

ส่วนเงินที่จ้กไป
เผื่อแสวงหาสิ่งซึ่งจ้ก
ระงับความโศกของเธอ
และของคนทั้งหลาย

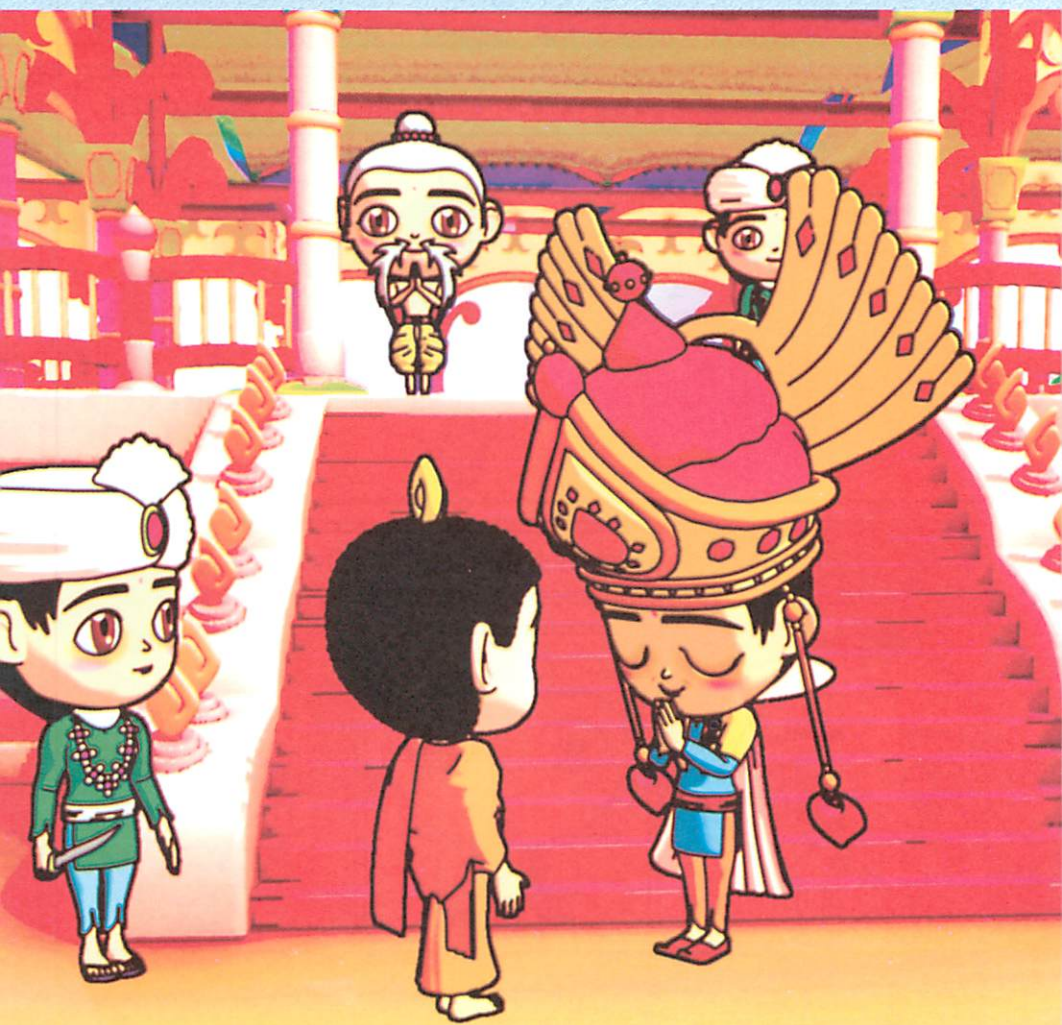
หากพบแล้ว
นั้นจะกลับมาอีก
และจะมาบอกเล่า
สิ่งนี้ให้เธอ
ทราบ

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

ตอน

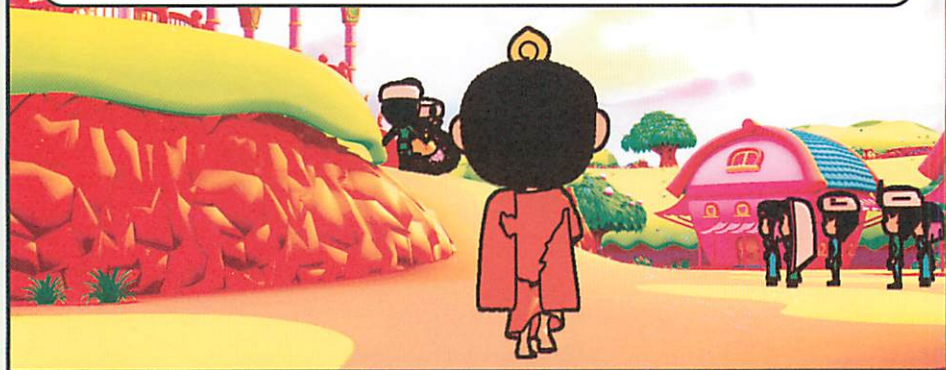
ทรงระงับพิธีบูชายักษ์

พระลัทธิตถะได้เสด็จตามฝูงแกะ ซึ่งกำลังก้าวเข้าไปใกล้ความตายเข้าทุกที

กระทั่งถึงพระนครแล้วเสด็จต่อจนถึงวังหลวง อันเป็นสถานที่ซึ่งมีการบูชาฮัยญู

ณ ที่นี้พระเจ้าประหับฮัยญูอยู่กับหมื่นแก้ว
ซึ่งกำลังสวดบวชตามตัสรรเสริญคุณเทพเจ้าทั้งหลายอยู่

นักบวชเหล่านี้ก็พร้อมที่จะทำการ

บุญชัยด้วยดอกไม้ที่เพิ่งมาถึง

ขณะที่หัวหน้านักบวชกำลังออกมิตเจือขึ้น
เพื่อจะตัดศีรษะแพะที่ถูกล่าเข้ามาเป็นตัวแรก

พระสัทธตตะได้ทรงก้าวเข้าไปยื่นตรงหน้า
และหยุดยั้งการกระทำของเขาไว้

พระสิขร์ตละได้ตรัสแก่พระเจ้าพิมพิสารว่า

อย่าเลย มหาราช
อย่าให้ผู้นาชาฮัญเหล่านี้
คร่ำชีวิตสัตว์ที่นำสงสาร
เหล่านี้ไปเลย

และพระองค์ยังได้ตรัสแก่ประชาชนที่ล้อมรอบอยู่โดยที่เห็นว่า

ทุกสัตว์ที่ขมิชีวิต ย่อมรักชีวิต และย่อมกลัวต่อความตายเช่นเดียวกับมนุษย์

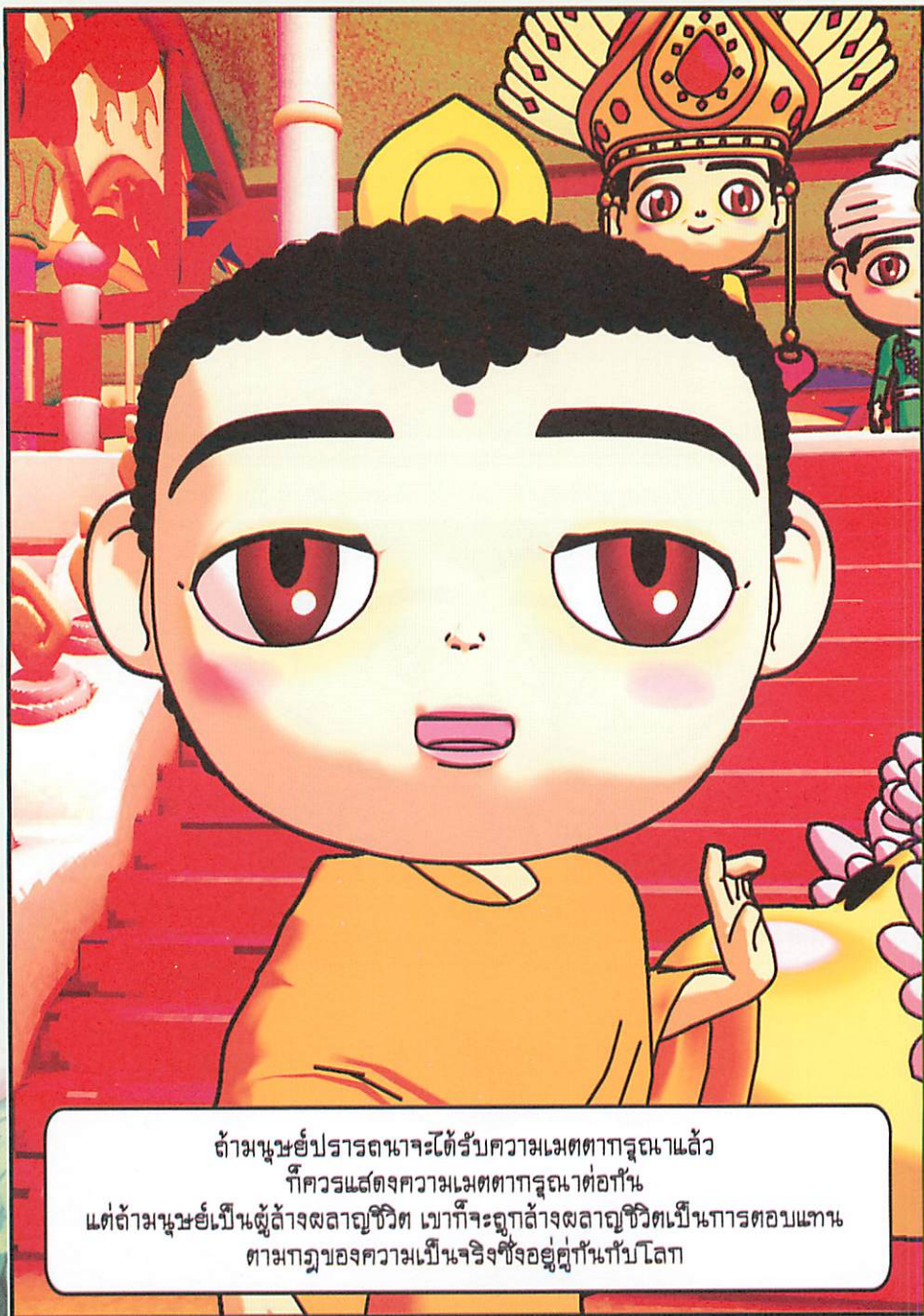

แล้วทำไมมนุษย์จึงมาใช้ทำสิ่งที่ไม่ดีที่ตาเห็นเหนือสัตว์ผู้เป็นเพื่อน

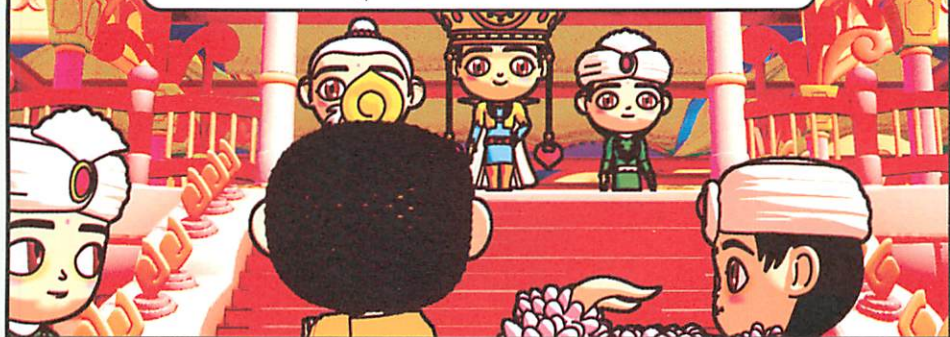
เกิด แม่ เจ็บ ตาย ด้วยงานนั้น ให้เป็นไปใตเงาจปถันเอาชีวิตเขาไปเสียแล้ว?

ถ้ามนุษย์ปรารถนาจะได้รับความสะดวกสบายแล้ว
ก็ควรแสดงความสะดวกสบายต่อท่าน
แต่ถ้ามนุษย์เป็นผู้ล่างสลวยชีวิต เขาก็จะถูกล่างสลวยชีวิตเป็นการตอบแทน
ตามกฎของความเป็นจริงซึ่งอยู่คู่กันกับโลก

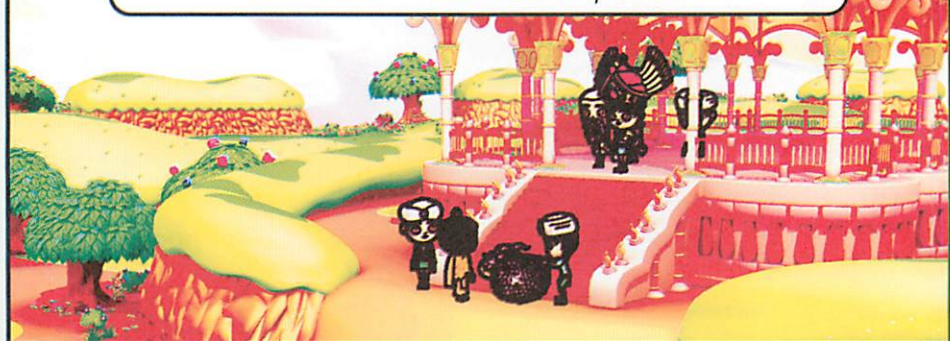
ถ้าคนเราปรารถนาจะได้รับความสุขด้วยตนเองในอนาคตแล้ว
ก็ต้องไม่ทำความทุกข์ให้เกิดแก่สัตว์อื่น แม้ที่ต่ำต้อยเพียงไร

ผู้ที่หว่านพืชพันธุ์แห่งความทุกข์ยากเศร้าโศกการมานลงไปแล้ว
จักต้องได้เก็บเกี่ยวผลอันเกิดขึ้นในทำนองเดียวกันอย่างแน่นอน

พระธิดาธิดะโด้ตรัดแก่พระราชานักบวช ผู้ประกอบการบูชาฮัน
ตลอดถึงประชาชนชาวนครราชคฤห์เหล่านั้น

และด้วยลักษณะการฮันสุภาวพ้อฮอน แต่ที่การจไวซึ่งอำนาจและทำสิ่งฮันเข้มแข็ง

ถึงกับเปลี่ยนจิตใจของพระราชานักบวชเหล่านั้นได้โดยสิ้นเชิง

แต่นั้นมา พระราชาได้ทรงประกาศ
พระราชโองการตลอดราชอาณาจักรของพระองค์

ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบการบูชาด้วยสัตว์ที่มีชีวิตอีกต่อไป
ให้ประกอบการบูชาด้วยสิ่งที่ไม่ต้องมีการล้างผลาญสัตว์ที่มีชีวิต

เช่น ดอกไม้ ผลไม้ ขนมหวาน และสิ่งอื่นๆ ซึ่งไม่ต้องมีการฆ่าฟันทำลายชีวิตเลย

พระเจ้าพิมพิสารได้ทรงขอร้องต่อพระสีหราชตะสีกครั้งหนึ่ง
เพื่อให้ประทับอยู่ในอาณาจักรของพระองค์
และตั้งสอนชนทั้งหลายให้มีความเมตตาปราณีต่อสัตว์มีชีวิตสืบไป

พระสีหราชตะสีกได้ทรงตอบขอบพระทัยในความหวังดีของพระราชา

แต่เนื่องจากพระองค์ยังไม่ได้ทรงประสูติ

ถึงซึ่งพระองค์ทำสิ่งทรงแสงสว่างหา
พระองค์จึงไม่สามารถ

จะหลุดอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่งได้ จำต้องท่องเที่ยวต่อไปในที่ทุกหนทุกแห่ง

ในบรรดาชนผู้มิวิชาความรู้เป็นเงาปราศรัย

ตอน : ทรงระงับพิธีบูชาลัย

จบ

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

ตอน

แสงหาทางรู้แจ้ง

ในประเทศอินเดียสมัยนั้น ก็มีศาสดาผู้สอนคำสอนต่างๆ
ในทางศาสนาให้แก่ศิษย์ของตน มากมายหลายลัทธิ หลายสำนัก

และเฝ้ารดาเจ้าลัทธิเหล่านี้

มีศาสดาคนหนึ่ง มีนามว่า อาชาระ ทาลามะ

พระสีหราชได้เสด็จไป
ยังสำนักของศาสดาผู้นี้

เพื่อศึกษาในสำนักของท่าน

พระองค์ได้ทรงศึกษาอยู่ที่บ้านอาฬาระ กาลามะ

ด้วยความพากเพียรพยายามจน
สามารถเรียนรู้และกระทำได้ทุกทุกอย่าง

เหมือนดังที่อาจารย์รู้และกระทำได้

ท่านอาจารย์ กาลามะ มีความพอใจในความสามารถของพระองค์

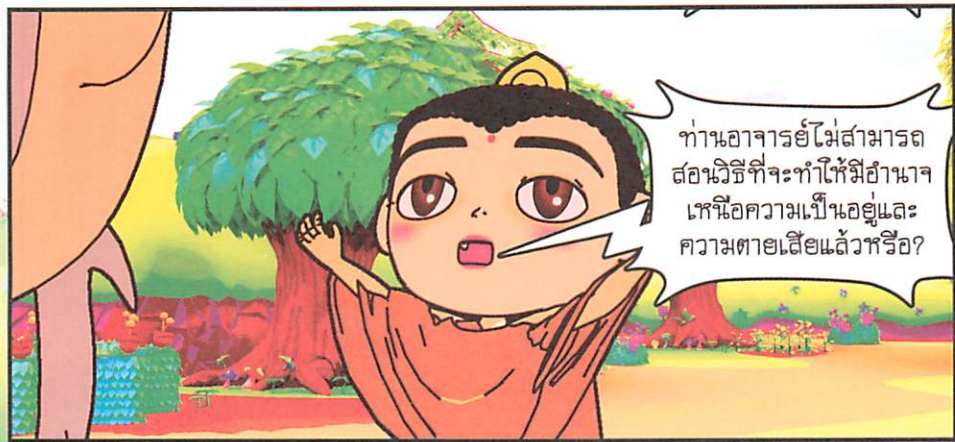

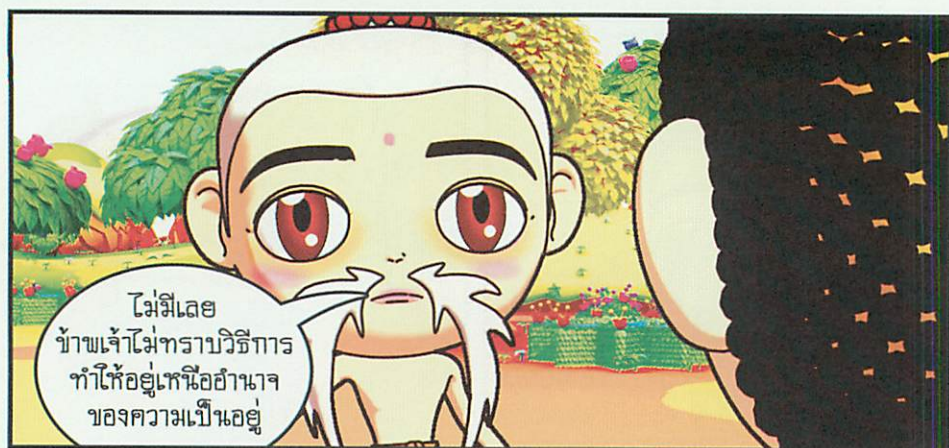
จนวันหนึ่ง...ได้กล่าวกับพระองค์ว่า

บัดนี้ ท่านรู้
ทุกสิ่งทั้งที่ข้าพเจ้ารู้
ท่านสามารถสั่งสอน
สัทธินี้ได้ เช่นเดียวกับที่
ข้าพเจ้าสอนในระหว่าง
เราทั้งสอง

ไม่มีเลย
ข้าพเจ้าไม่ทราบวิธีการ
ทำให้คุณหรืออำนาจ
ของความเป็นอยู่

และความตาย
แล้วจะสามารถสอน
ท่านได้อย่างไรกัน

ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่า
มีผู้ใดในโลกนี้
มีความรู้ใจซ่อนงั้น

อาพาระ ทาลามะ มีความรู้เท่าที่ทำงานได้สอนพระสิทธัตถะไปจนถึงขั้นแล้ว

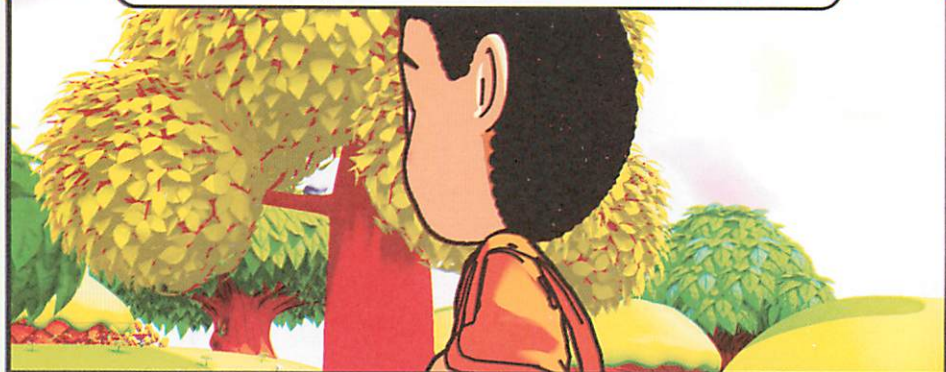
ตั้งหน้าพระสิทธัตถะจึงไม่ทรงขบพระทัยในสัทธินี้ได้เสด็จท่องเทียวไปตามที่ต่างๆ

เพื่อเสาะแสวงหาบุคคลที่สามารถสอนให้พระองค์

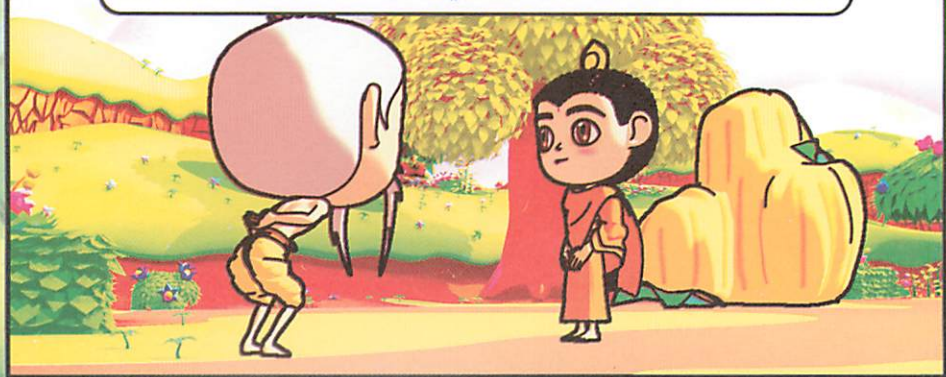
ได้ทราบสิ่งที่คุณตั้งใจไปกว่าที่ทำงานอาหาระ ทาลามะ ได้สอนให้

สิบไปไหนเสียด้านต่อมา พระองค์ได้เสด็จไปสู่สำนักของท่านอุทากะ รามบุตรผู้นี้

และได้เข้าเป็นศิษย์ศึกษา และปฏิบัติด้วยความพากเพียรอย่างแรงกล้า

จนกระทั่งมีความรู้และความสามารถในการกระทำ
เช่นเดียวกับอาจารย์ของพระองค์ในที่สุด

ทำนุทากระ รามนุตรกัเช่นเดียวกับ
ท่านอาจารย์ กาลามะ

คือมีความพอใจในความเจตีสองชาติ

และความสามารถของพระดีทนต์อย่างแรงกล้า
จะถึงกับออกปากชักชวนให้อยู่ช่วยสั่งสอนศิษย์ร่วมท่านสืบไป

พระสีขันธ์ตะได้ทรงย้อนถามท่านอุททะ งามบุตร
เช่นเดียวกับที่ได้ทรงถาม ท่านอาชาระ กาลามะ

และก็ได้รับคำตอบอย่างเดียวกัน

พระสีขันธ์ตะไม่ทรงพอพระทัยในสัจฉิ

ซึ่งสอนให้ได้ผลอย่างสูง เพียงแต่ทำจิตให้มีความสงบ
ถึงขนาดที่ไม่มีความรู้สึกต่อสิ่งทั้งปวง

จึงได้ทรงลาจากสำนักนั้นไป และทรงตั้งพระทัยว่า

จักเลิกการเสาะแสวงหาวิชาความรู้

จากสำนักเจ้าสำนักต่าง ๆ

แต่จักทรงหาเอาตามลำพังสติปัญญาและความเพียรของพระองค์เอง

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

ตอน

บำเพ็ญทุกรกิริยา

ประเทศอินเดียในสมัยนั้น

ก็เหมือนกับประเทศอินเดียในสมัยนี้

ในการที่ฝึกบวชจำนวนมาก สละบ้านเรือนออกไปบวช
โดยพากันคิดว่าการทรมานกายโดยวิธีต่าง ๆ นั้น

จึงทำให้ตนได้รับความสุขในแควโลก
ตลอดกาลนาน

บางพวกได้ลดจำนวนอาหารที่
ทานบริโภคลง

มีร่างกายเหลือแต่หางงูหมกระดุก

บางพวกปฏิบัติวิธีการฮินด้วยขาข้างเดียว จนขาข้างหนึ่งลืบทายไป

บางพวกฮินฮากมีขาข้างหนึ่งงั้นก็ไปบนอากาศตลอดเวลาจนกระทั่งแขนลืบทายไป

บางพวกทำมือแน่นตลอดเวลาไม่ยอมคลาย

จากระทั่งเล็บมือออก
ทะลุฝ่ามือไปโผล่ทางหลังมือ

บางพวกเอาอาบน้ทาน้ำหรือบนผ่านกระตาน

ซึ่งเต็มไปด้วยเหล็กแหลม
ที่ปลายตั้งข้างเข้าข้างบน ตั้งนั้นเป็นต้น

พระสีจาร์ตะได้ทรงกระทำทารุณฆาตพระองค์โดยวิธีต่างๆ

โตยทอรงหวังว่าจักได้พบสิ่งซึ่งพระองค์ทอรงประสงค์
โตยไม่ทอรงคำหึงถึงควมเจ็บปวดอันจะเกิดขึ้น

แม้จะมากมายเพียงใด เมื่อพระองค์ไม่ได้ทอรงประสงค์ไปทว่า
คนเหล่านั้นพระองค์ทอรงดำริสืบไปว่า

หากได้ประพฤติตบะทมมาเร่างกายให้มากขึ้นจนเพียงพอแล้ว

คงจะประสพความรู้ที่พระองค์ทรงประสงค์โดยแน่นอน

พระฉัตรตระการทรงมาทาบโดยทำนองนี้ เกือบตลอดเวลาประมาณ ๖ ปี

เท่าที่ทรงท่องเที่ยวไปมาตามทีต่างๆ
โดยทรงดำริว่า

เมื่อทรงกระทำอย่างพอเพียงแล้ว
จึงได้ตรัสรู้ในตอนสุดท้าย

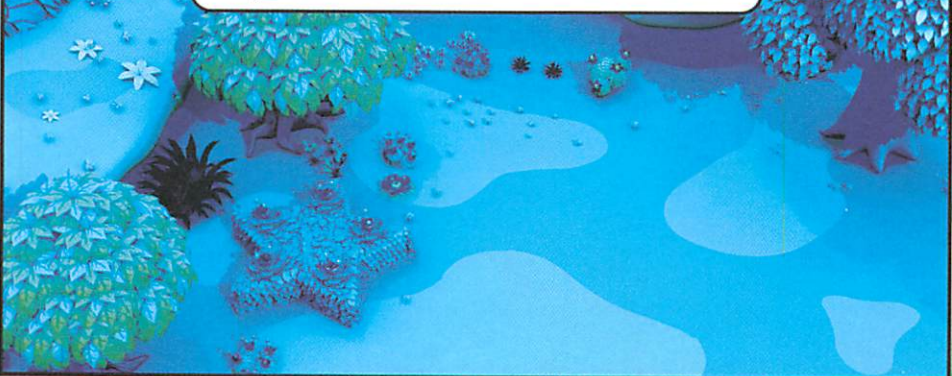
พระองค์ได้เวียนมาประทับอยู่ในดินแดนของแคว้นแมครอซีก ณ สถานที่อันเงียบสงัด

เตรงไม้ไผ่แห่งหนึ่งทอดยาว แม่น้ำซึ่งมีน้ำใสเย็นสนิท ไหลอยู่เสมอ มีน้ำขึ้นลงโดยสะดวก

มีหมู่บ้านสำหรับภิกขาจารได้โดยง่ายและไม่ไกลนัก

เป็นที่อยู่ประจำของพระองค์ ทรงบำเพ็ญภาวนาและตบะธรรมอื่น ๆ อย่างเคร่งครัด

ใต้ต้นไม้ในถิ่นนั้น โดยทรงแนะพระทัยว่า การทำเช่นนั้น
จักรู้ถึงซึ่งเป็นความจริงอันพระองค์ต้องประสงค์

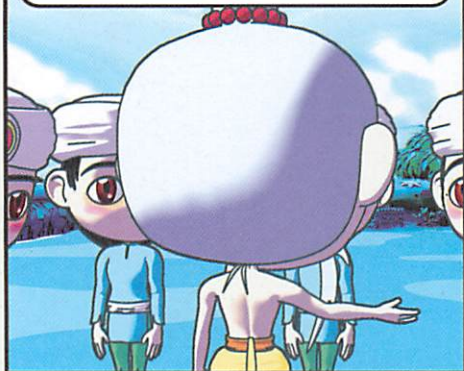

ในครั้งนั้นมีผู้เลื่อมใสในการกระทำ

ตอน : บำเพ็ญทุกรกิริยา

อย่างเครื่องครัวของพระองค์จำนวนหนึ่ง

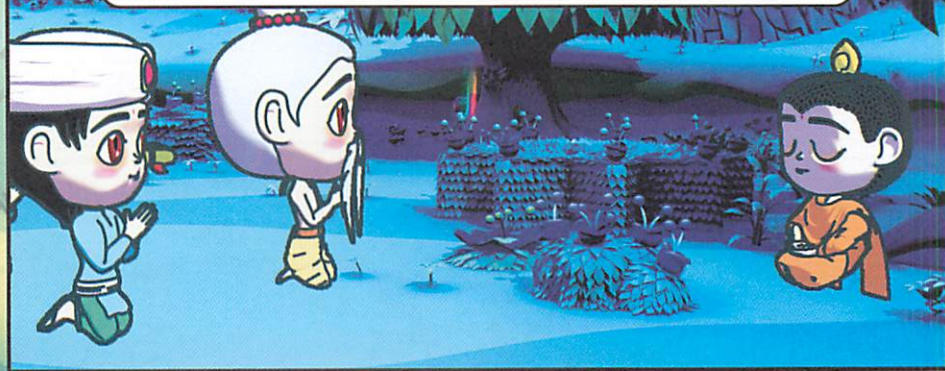
ได้พากันมาเฝ้าปราณีบิดาพระองค์

คนเหล่านี้มีจำนวนห้าคนด้วยกัน เรียกว่า คณะปัจฉิมศรัทธาโดยเขาเหล่านั้นเชื่อว่า

ผู้ที่บำเพ็ญตบะกรรมอย่างกล้าเช่นพระสีหราชตะรุณีต้องไม่ใช่คนธรรมดา

เขาถืออย่างแน่นหนาว่า ใ้กับบวชผู้มีความอดทน

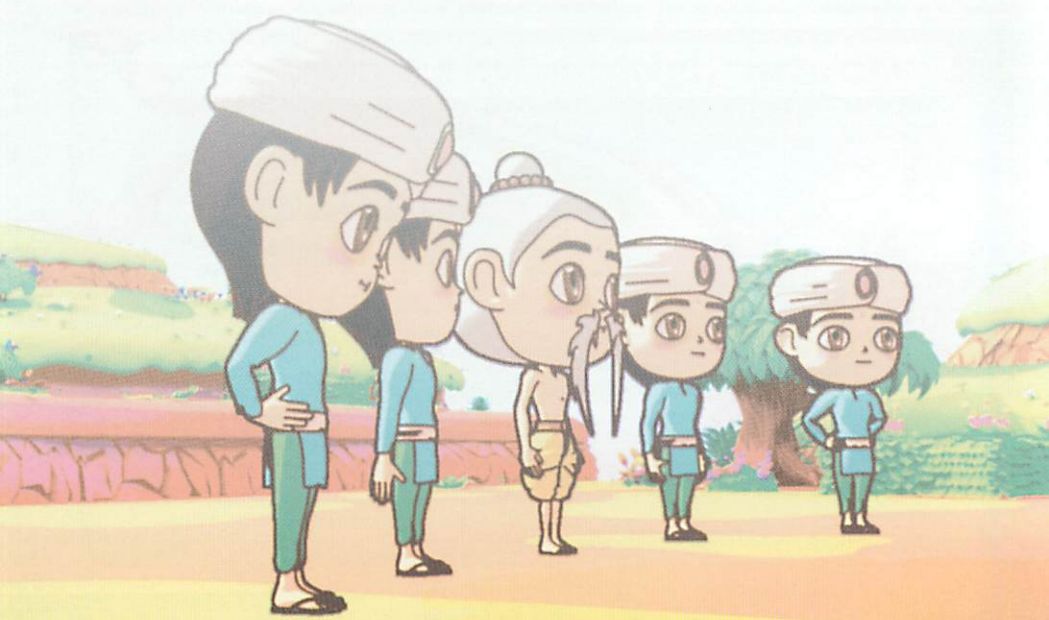

และเสียสละเช่นกันนี้ ต้องประสบผลสำเร็จในสิ่งที่ตนประสงค์โดยแน่นอน

และเมื่อประสบผลสำเร็จแล้วจากสั่งสอนถึงซึ่งได้รู้ในัน แก่ผู้เป็นศิษย์ทั้งจากหลาย

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

ตอน

สายพินที่ตึงเกินไป

วันหนึ่ง เมื่อพระศิวะตระเตรียมงานให้อยู่แต่ผู้เดียวได้ทันใจแห่งหนึ่ง

ด้วยสภาพร่างกายที่อ่อนเพลียเพราะการอดอาหารและการทรมานตน

จึงนำเพ็ญทวาวาณานเก็นไป พระองค์จึงได้ล้มลงนอนสลบแฉะใจอยู่ไม่ไหวติง

หมดกำลังจนถึงกับไม่สามารถจะฟื้นคืนสติได้โดยลำพังพระองค์เอง

แต่เป็นโชคที่เด็กเลี้ยงแกะในถิ่นนั้นเคยหาสิ่ง ได้บังเอิญเดินมาพบพระองค์

บรรทมหลับอยู่ในที่นั้น และเดาเอาว่าพระองค์กำลังจะสิ้นชีวิตเพราะการอดอาหาร

โดยที่คนทั้งหลายในถิ่นนั้นรู้ว่านักรู้ทั่วไพบา
พระอธิการเจ้าผู้นี้ได้ละเว้นอาหารมาหลายวันแล้ว

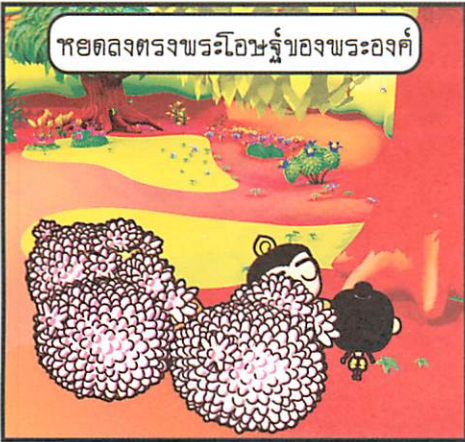
ตั้งนั้นเด็กเลี้ยงแกะคนนั้น จึงได้วิ่งไปที่ฝูงแกะของตน

นำแกะมาหนึ่งตัวมาขึ้นอยู่ตรงที่พระองค์ล้มสลบอยู่
และได้รีตนมแกะ ให้ตกจากเต้านมโดยตรง

กษัตริย์ทรงพระโอรสของพระองค์

ซึ่งเสวยอยู่เล็กน้อย

ต่อมาครู่หนึ่ง พระองค์ทรงสามารถภาวนั่ง และรู้สึกรู้สึกมีความสุขยิ่งกว่าเดิม

พระองค์เริ่มรู้สึกรู้สึกว่า
เพราะเหตุใดจึงได้ทรงสลบไป

และเพราะเหตุใดในบัดนี้

ตอน : สายพิณที่ตึงเกินไป

จึงมีความรู้สึกละอายใจทั้งกายและใจขึ้นมาได้ เมื่อทรงดำริเช่นนั้น

พระองค์ได้ทรงเสด็จไปทางเด็กเลี้ยงแกะซึ่งบัดนี้กำลังคุกเข่าอยู่ข้างๆพระองค์

และตรัสขอให้เขาเข้ามาและมาเฝ้าพระองค์สักยามหนึ่ง

ต่อจากนั้น พระสีหธัตถะได้ทรงออกบิณฑบาตทุกเวลาเช้า

ทรงบริโภครอาหารตามแต่จะได้อาหากุญ วัน พระองค์ก่สับทรงมีพระทำสังอย่างเดิม

มีพระนวิวรรตผลปล่อยเป็นเสีของ ดุจเสียวกับเมื่อครั้งประทับอยู่ในพระราชวัง

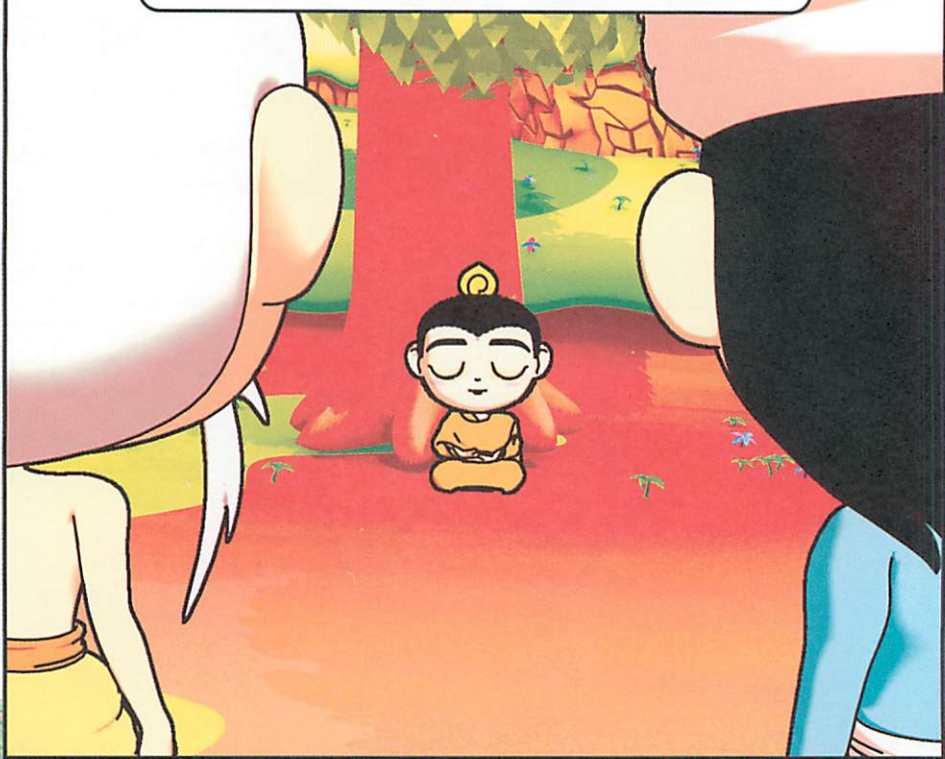

ตอน : สายพิณที่ตึงเกินไป

ส่วนบุรุษหาคณมิได้มีความคิด
หรือรู้สึกเช่นเดียวกับพระองค์แต่อย่างใด

คนทั้งห้าหันยังคงมีความยึดถือเช่นเดียวกับคนอื่นอยู่นั่นเอง
ว่าวิธีที่จะตรัสรู้สังขารธรรมในศาสนาอื่น
ต้องสำเร็จมาจากการการมาร่างกายวิธีเดียวเท่านั้น

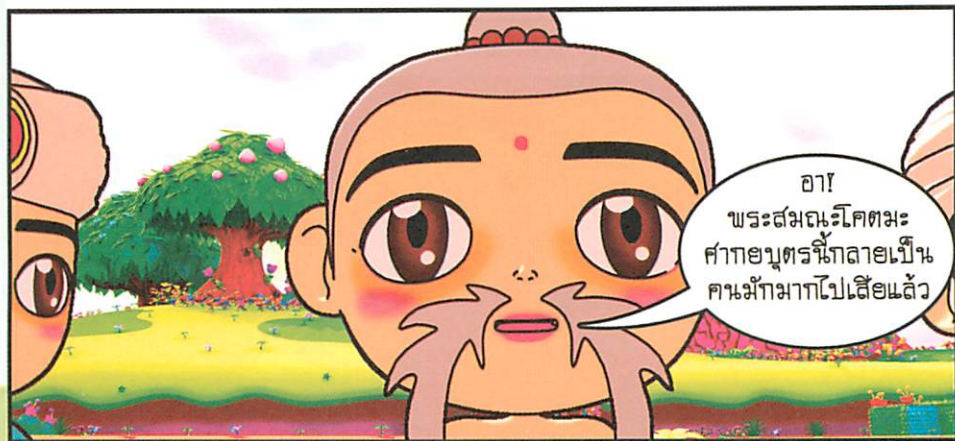
เมื่อคนทั้งห้าเห็นเห็นว่าบุคคลซึ่งตนเคยยกย่องเป็นอาจารย์ได้เลิกละการอดอาหาร

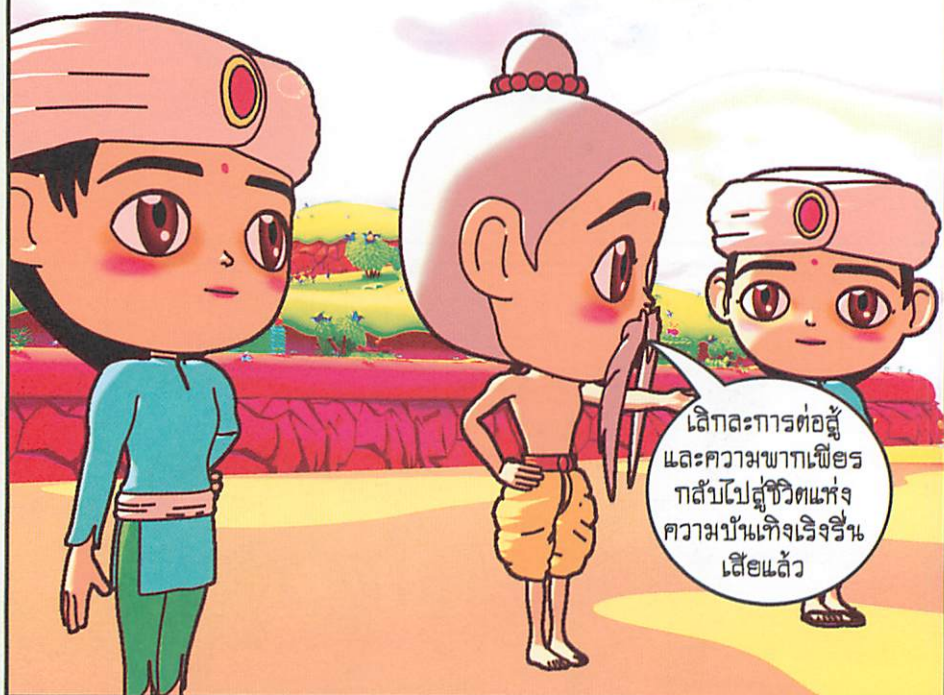
และการทรมานกายโดยวิธีต่างๆ ห้ามหาบริโภคอาหารบำรูจร่างกายตามปรกติธรรมดาเช่นนี้ ก็พากันกล่าวแก่กันและกันว่า

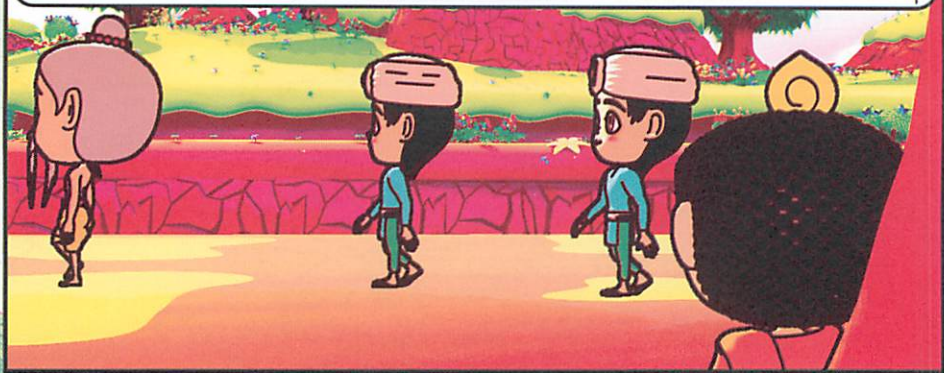
อา!
พระสมณะโคตมะ
ศำกยบุตรนี้กลายเป็น
คนหมักมากไปเสียแล้ว

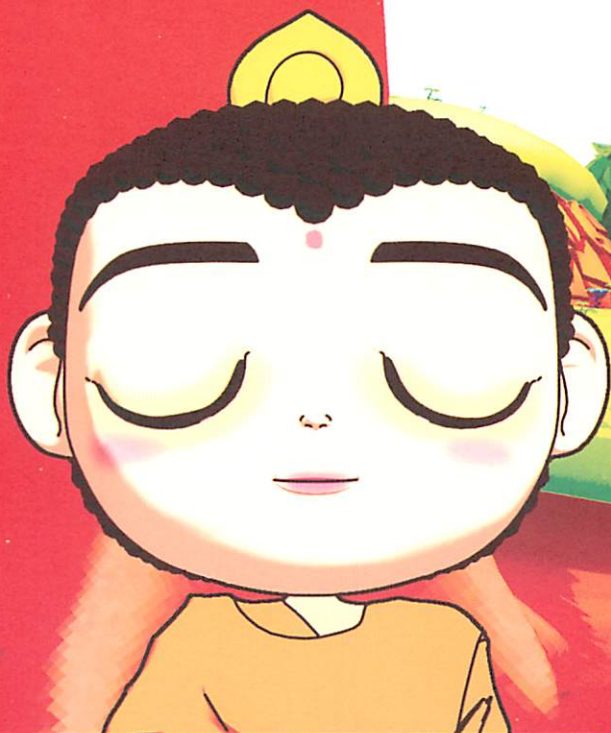
เมื่อคิดดังนี้ คนทั้งห้าได้พากันละทิ้งพระองค์ เพราะแฉใจเสียแล้วว่า

ไม่มีประโยชน์อันใดในการที่จะอยู่อาศัยกับอาจารย์ผู้เลิกความเพียรโดยประการต่างๆ

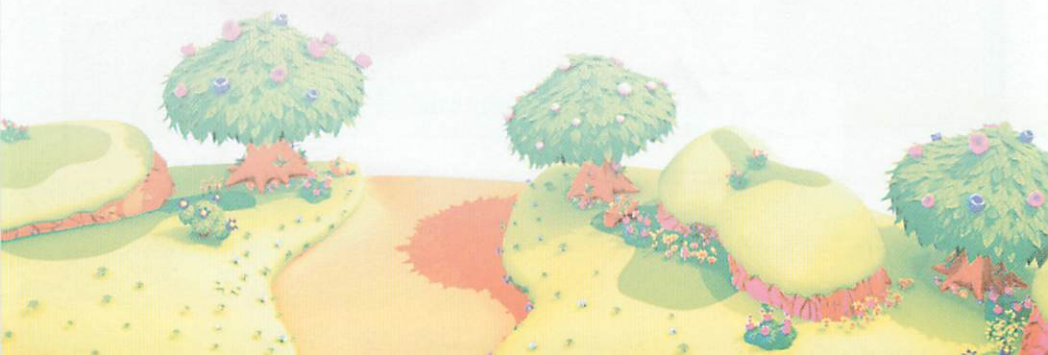
บัดนี้ อาจารย์ของเขา ซึ่งก็แก้หาได้หลวมไปจากทางแห่งสังขธรรมแต่ประการใดไม่นั้น

ได้เป็นผู้ซึ่งทำสิ่งท้าวมาถึงจุดแห่งความสำเร็จในการที่จะ
บรรลूसัจจะซึ่งพระองค์ทรงประสงค์อย่างแน่นอนแล้ว

ตอน : สายพินที่ตึงเกินไป

จบ

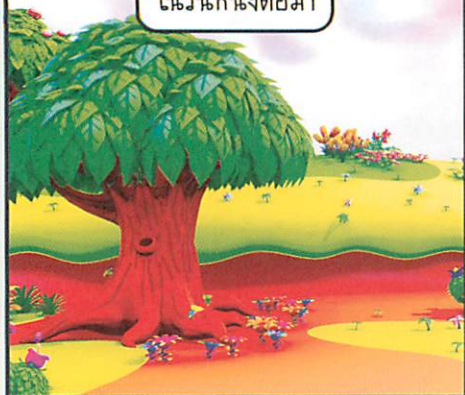
การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

ตอน

ทางแห่งการตรัสรู้

ในวันหนึ่งต่อมา

มีสตรีนางหนึ่ง นามว่า สุชาดา
ผู้อาศัยอยู่ในถิ่นนั้น

ได้นำข้าวอย่างดี ซึ่งหุงขึ้นด้วยนม
ที่ได้คัดเสีอกาเป็นอย่างดีที่สุด

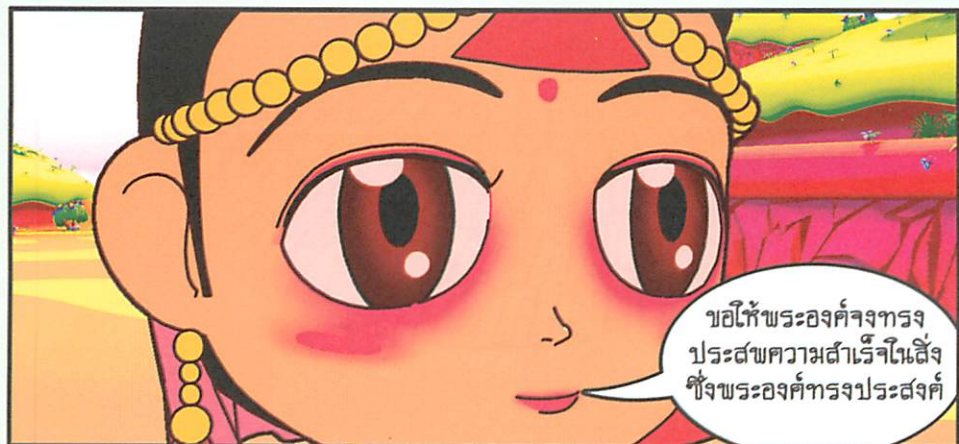

มาถวายพระองค์ ถึงที่ที่พระองค์ประทับอยู่

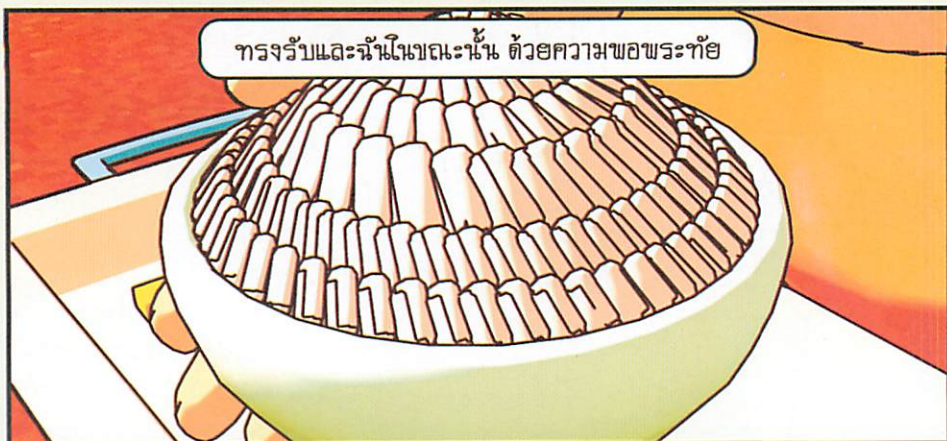

เมื่อได้ถวายอาหารให้แก่พระองค์แล้ว ทูลสตรีนั้นได้กล่าวแก่พระองค์ว่า

ทรงรับและน้ำใจขณะนั้น ด้วยความพอพระทัย

และด้วยความรู้สึกในคุณประโยชน์

ก็ให้เกิดทำสงายและทำสงใจ
แก่พระองค์เป็นออย่างยิ่ง

ต่อจากนั้น พระองค์ได้เสด็จไปผู้ต้นไม้ต้นหนึ่ง อันเราเรียกกันว่า ต้นโพธิ์

หรือต้นไม้แห่งการตรัสรู้ พระองค์ได้ประทับนั่งลง

และได้ทรงแสดงฐานะจิตกำหนดพระทัยต่อพระองค์เองว่า

แม้เสียดินในกายจะแห้งไป แม้เนื้อจะหมดไป ไม่มีอะไรเหลืออยู่
นอกจากหนัง เอ็น และกระดูกก็ตามที จ้าไม่ยอมหลุดจากที่นั่งนี้

จนกว่าจะได้พบสิ่งซึ่งทรงแสวงหา และลู่อิจจุตปลาอทางที่ทรงประสงค์

ณ บัดนี้ พระสีหราชัตถะได้ทรงตั้งพระทัย ระดมทำสังกิจของ พระองค์ต่อผู้ในธรรมชาติฝอยต่ำ และอากิจิตของพระองค์ให้ขึ้นสูง

เหนือสิ่งซึ่งเป็นเพียงความสุขชั่วคราว ไม่เที่ยงแท้ถาวร

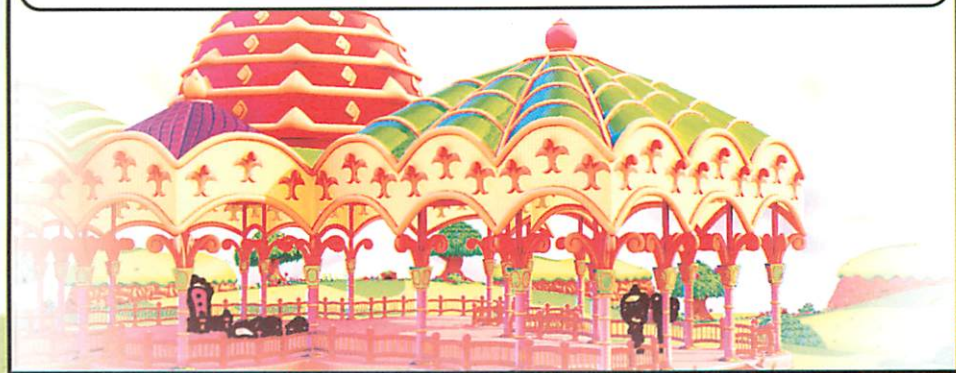
พระองค์ทรงประสงค์ที่จะสลัดความคิดอย่างโลกๆ เสียให้สิ้น

เพื่อปักใจค้นหาความจริงในข้อที่ว่า ความทุกข์ทั้งปวงเกิดขึ้นมาได้อย่างไร

แต่แทนที่จิตของพระองค์จักคิดไปในทางองงั้นเอนอย่างเดียว มันได้หวนคิดกลับใจไปกลับมา

ถึงความสวยงามในท่อนหลัง มันได้ภาพแห่งความเปลือยเปลือย

บ้านเกิดเรืงรึ้นอู่ไ้ท่ามกลางการบารุงบำเรอที่พระองค์เคยทรงได้รับ

ใจพระราชวังแห่งพระบิดาของพระองค์เป็นภาพห้องบรรทมอันสวยงาม

ซึ่งพระองค์เคยประทับ เป็นภาพแห่งคนผู้ปรานีบริวารรับใช้
พระองค์ทุกวิถีทางโดยไม่มีข้อขัดข้อง

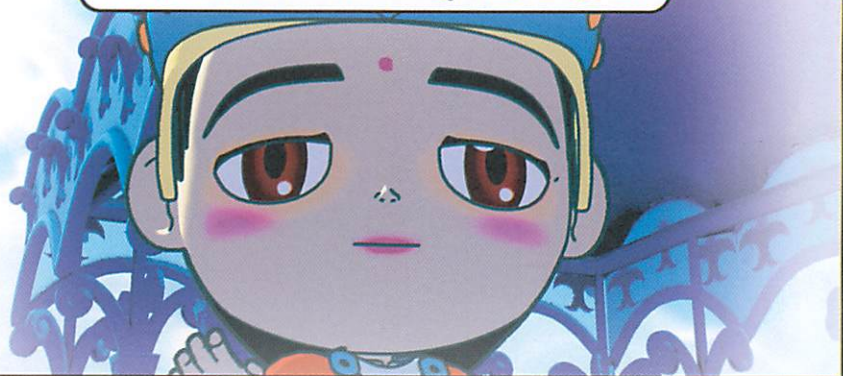
และได้ทรงมองเห็นภาพแห่งพระขำยา ผู้งามเลิศ

ภาพแห่งโอรสองค์น้อยๆ องค์เดียวของพระองค์ ซึ่งมิรูปลิขิตงดงาม

จักเป็นโอรสที่นำมาซึ่งความภาคภูมิใจอย่างใหญ่หลวง

แก่บุคคลผู้เป็นบิดาในกาลข้างหน้า

และพระองค์ยังได้ทรงเห็นภาพแห่งพระบิดาของพระองค์อีกด้วย
ว่าบัดนี้เข้าสู่วัยชรา และทำสังหารระทมทุกข์อยู่

เพราะพระโอรสองค์ใหญ่มีได้ทรงอยู่เคียงข้างพระองค์

ในการช่วยทำแปกครองบ้านเมือง

และรับช่วงการครองราชสมบัติสืบต่อไป

ตอน : ทางแห่งการตรัสรู้

จบ

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเด็ก

ตอน

ทรงค้นพบหลักธรรม

พระสิทธัตถะโคตมะได้ทรงเห็นภาพ
แห่งสิ่งทั้งหลายด้วยพระเนตร

ภายในท่ามกลางความสงบเงียบ
และได้ทำให้เกิดความคิดขนิตซึ่ง

พระองค์ไม่ทรงประสงค์เป็นอย่างยิ่งว่า

สิทธัตถะ!

ถ้าท่านจักอยู่
ครองเพศอัน
เหมือนคน
ทั้งหลายนั้น

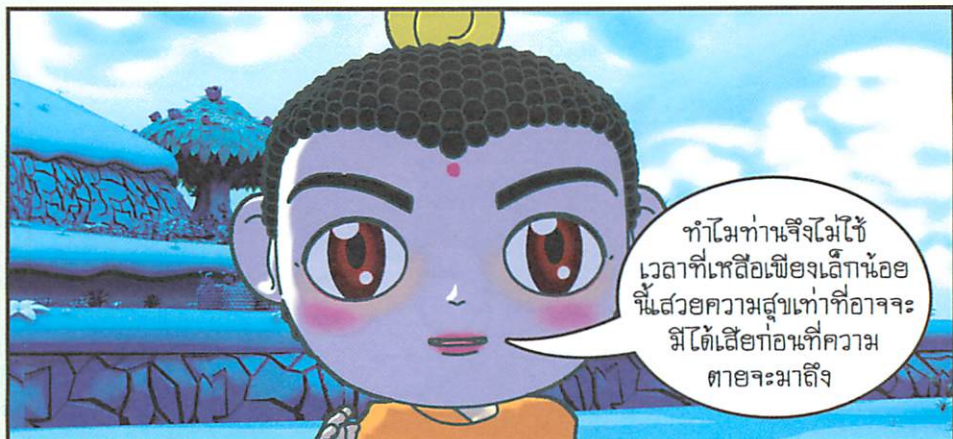

นอกจากท่านผู้เดียว
ไปหลงแสวงหาสิ่งบาง
สิ่งซึ่งท่านเองก็ยังไม่
สามารถรู้ได้ว่า

มันเป็นสิ่งที่มีอยู่จริง
หรือหาไม่ สัจธรรมะเอ๋ย
ชีวิตนี้เป็นของสั้นนิดเดียว
ทุกคนต้องตายในไม่ช้า
ถึงท่านเองก็จักต้องตายใน
ไม่ช้านี้แล้วเหมือนกัน

เพื่อเสาะหาสิ่งซึ่งไม่เคย
มีใครหาเข้าในแล้ว?

พระองค์ทรงร้องขึ้นว่า

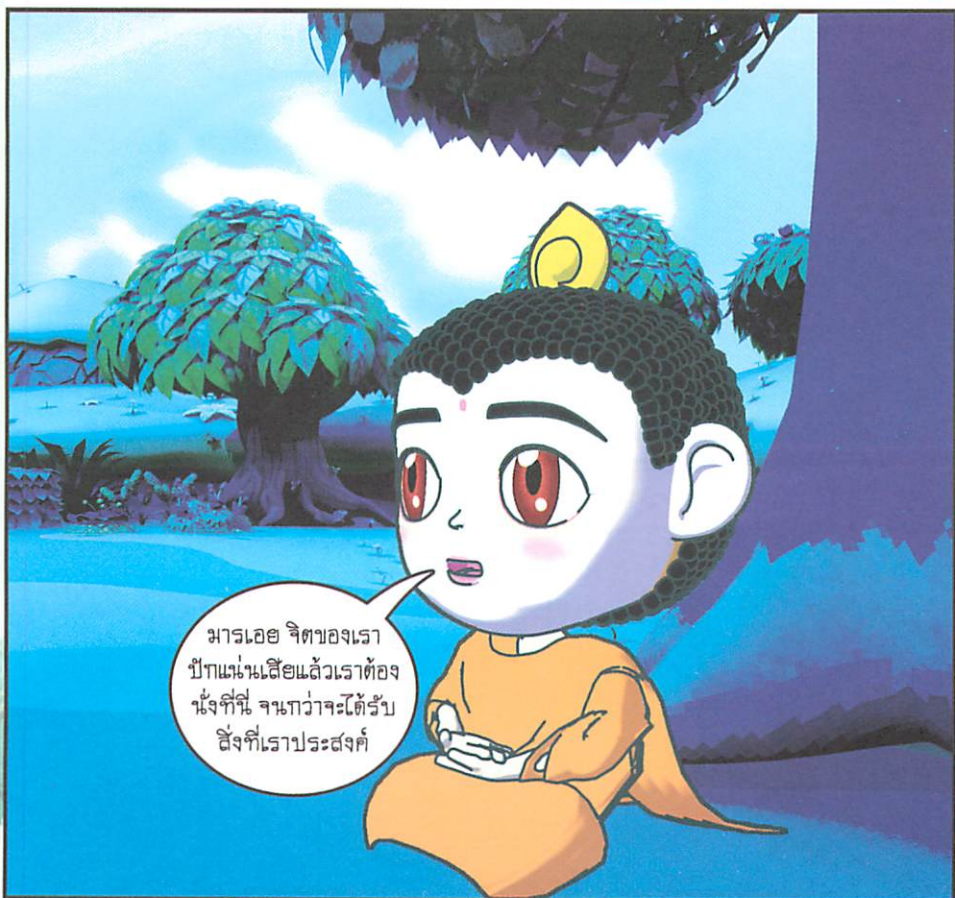
มารเอ๋ย
ถลำไปเถิด!

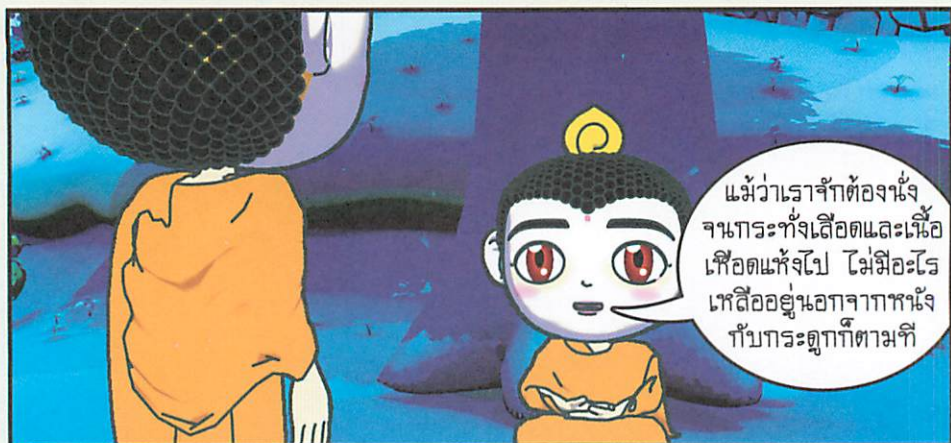
เรารู้แล้วว่า
เจ้าคือใคร เจ้าคือปีศาจ
ร้ายซึ่งลงวงคนให้เสียด
จากทุกๆ สิ่งซึ่งเป็นความดี
ความงาม ความใหญ่ยิ่ง
และความประเสริฐ

เจ้าอย่าพ้ออาามหาฆานเรา
ให้ก่สับจากสิ่งซึ่งเราได้ออก
มาแสวงหาให้ลำบาก
อีกต่อไปเลย!

มารเออ จิตของเรา
ปีกณะเนเสียมแล้วเราต้อง
นั่งที่นี้ จนกว่าจะได้รับ
สิ่งที่เราประสงค์

แม้ว่าเรายังต้องแจ้ง
จากระทั่งเสียดและเนื้อ
เพื่อตักไป ไม่มีอะไร
เหลืออยู่นอกจากหาง
กับกระดูกก็ตามที

เมื่อพระองค์ทรงแนะให้อุทิศสมาธิจิต

ทรงปัดเป่าความคิดอันชั่วร้ายทั้งหลายที่เข้ามารบกวนพระทัย

และต่อหลอกพระองค์ให้หลงไหลออกไปได้โดยสิ้นเชิงแล้ว

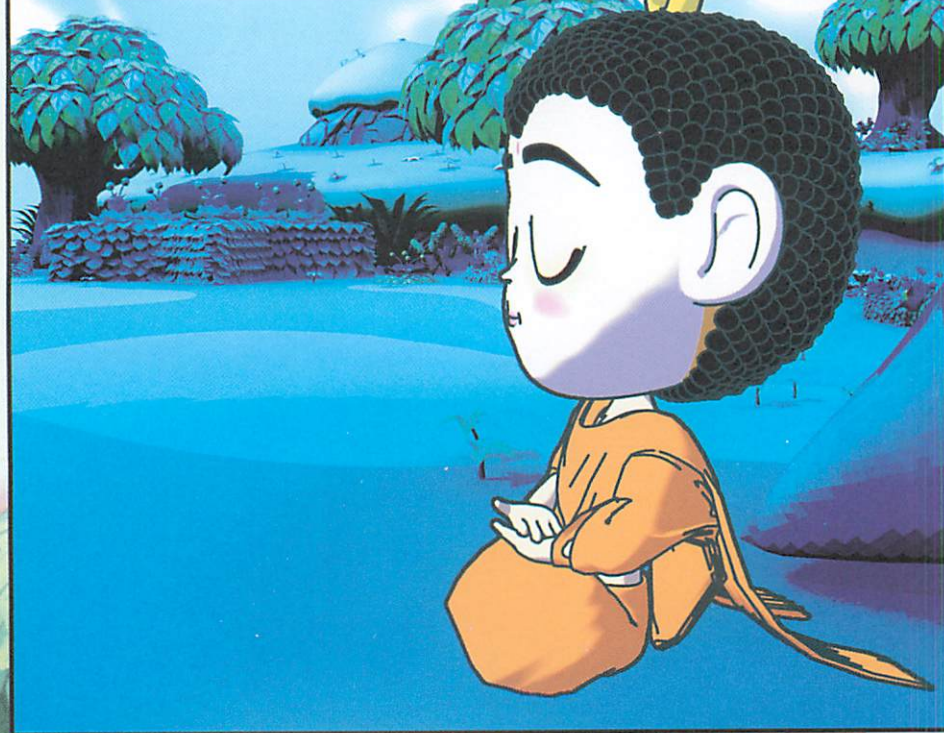
พระสีขันธ์ตะโคตมะ ผู้สมณะศากยบุตรได้ตรัสรู้
เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่า พระโคตมะพุทธะ
ผู้ซึ่งได้นำแสงสว่างแห่งสัจธรรมมาสู่ชาวโลกทั้งปวงทุกถ้วนหน้า

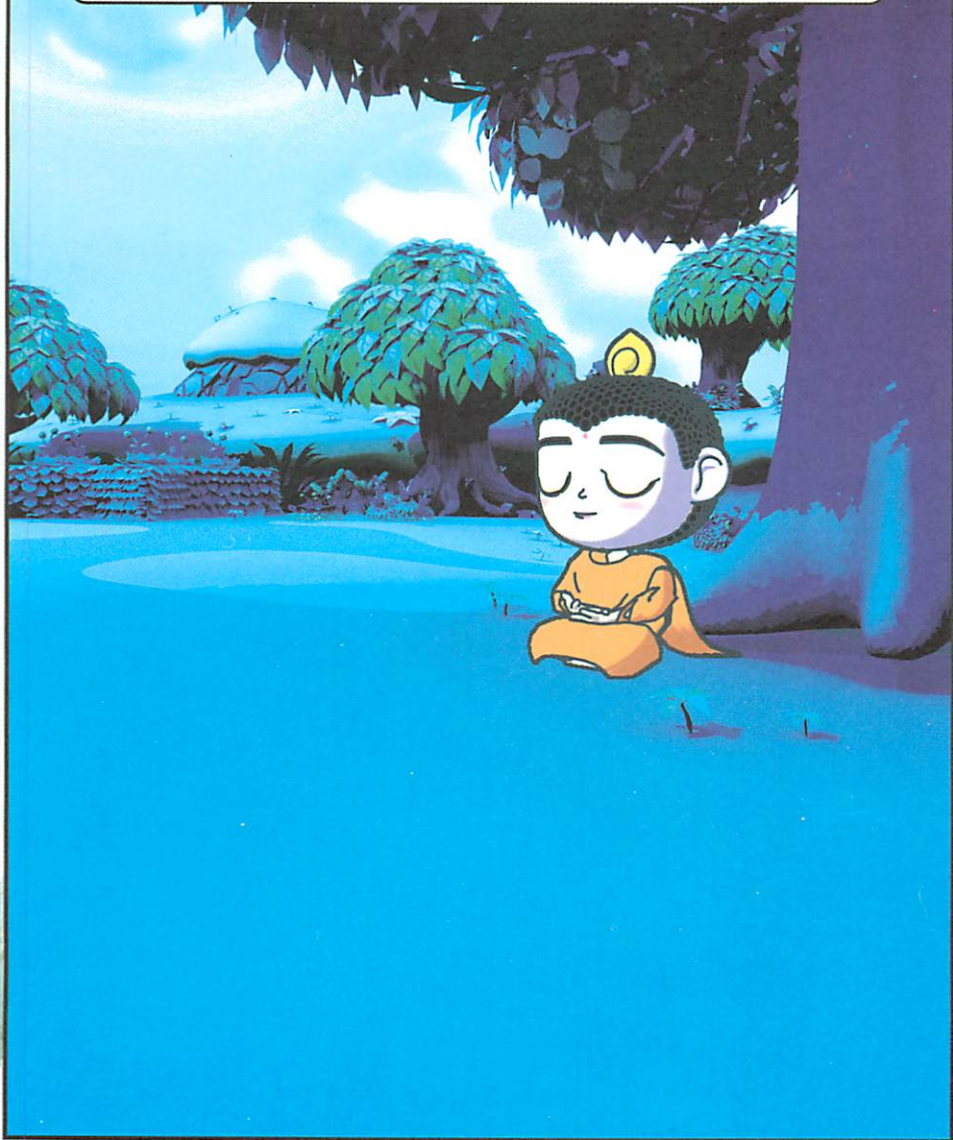
พระองค์ทรงมีความสว่างไสวแจ่มแจ้ง รู้แจ้งแทงตลอด
ในความหมายอันแท้จริงของชีวิตอย่างทั่วถึง

พระองค์ได้ทรงทราบว่า ทำไมมนุษย์เราจึงต้องเกิดแล้วเกิดเล่า
ตายแล้วตายเล่าอยู่ร่ำไป และทรงทราบว่า ทำอย่างไรมนุษย์เหล่านั้น
จึงทำความทานกรรมมาเพราะการเกิดและการตายนี้ให้สิ้นสุดลงได้

พระองค์ทรงค้นพบหนทางอันประเสริฐ อันประกอบด้วยองค์แปดประการ
ซึ่งทั้งหมดนี้ยังสรุปเรียกโดยชื่ออื่นได้อีกว่า “แนวทางการปฏิบัติ ๓ ประการ”
หรือ เรียกโดยภาษาบาลีว่า “ศีล สมาธิ ปัญญา” ดังนี้

ตอน : ทรงค้นพบหลักธรรม

จบ

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

ตอน

ตปุสสะ-ภัลลิกะ

ในขณะที่ พระองค์ทรงมีอาการเปรียบเสมือนบุคคลที่ได้พยายามว่ายน้ำฝ่า
กระแสคลื่นลมมาเป็นเวลานาน จนกระทั่งได้ถึงฝั่งด้วยความปลอดภัย
แล้ววนลงชั่วคราวหนึ่งเพื่อบรรเทาความเมื่อยล้าของแขนและขา
แล้วยืนมองดูกระแสน้ำซึ่งเต็มไปด้วยรอยอันตราย

ឧទ្ទាទន្តនេះនឹងលើកយកយើងទៅទីកន្លែងដ៏ទៃទៀត ដូចនេះយើងនឹងទៅទីកន្លែងដ៏ទៃទៀត

នេះគឺជាទីកន្លែងដ៏ទៃទៀត ដូចនេះយើងនឹងទៅទីកន្លែងដ៏ទៃទៀត

យើងនឹងទៅទីកន្លែងដ៏ទៃទៀត ដូចនេះយើងនឹងទៅទីកន្លែងដ៏ទៃទៀត

ก็ได้เสด็จไปยังต้นไทรในบริเวณ
ใกล้เค็องกันอีกต้นหนึ่ง

ซึ่งพวกเด็กเลี้ยงแกะในถิ่นนั้นใช้เป็น
ที่นั่งพักร้อนเฝ้าฝูงแกะในเวลากลางวัน

เมื่อพระองค์ทำสิ่งประทับอยู่ ณ ที่นั้น

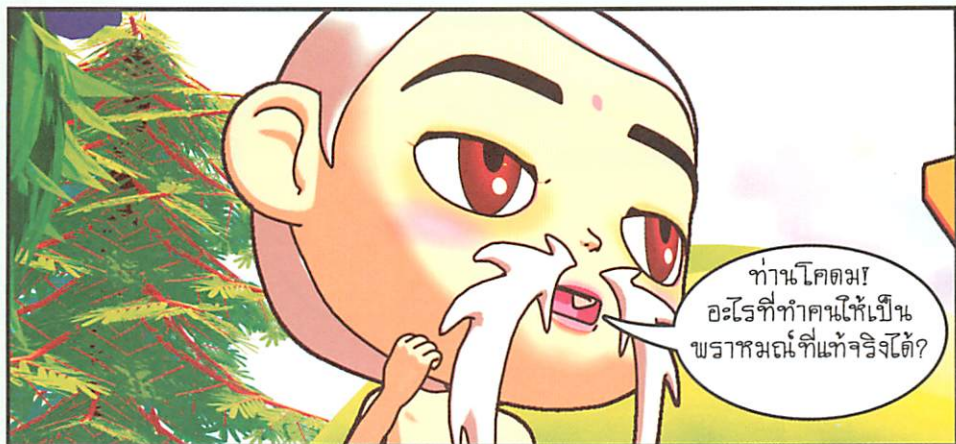

เสถียรมีพราหมณ์คนหนึ่งผ่านมาทางนั้น
ได้ทำทาทายพระองค์ตามธรรมเนียม

แล้วได้ตั้งคำถามขึ้นถามพระองค์ว่า

ท่านโคตม!
อะไรที่ทำให้คุณให้เป็น
พราหมณ์ที่แท้จริงได้?

คุณสมบัติอะไรบ้าง
ที่เขาจะต้องแสวงหามา
ใส่ตนเพื่อทำให้เขาเป็น
บุคคลแห่งวรรณะสูง
อย่างแท้จริง?

พระผู้มีพระภาคเจ้าไม่ทรงรู้ลึก

หรือไม่ทรงสำพระทัยในความเฝ้าของพราหมณ์ผู้เฒ่า

ที่กล่าวแก่พระองค์ด้วยอาการออกซื่อสัตย์ตรงๆ
อันเป็นความไม่เคารพ พระองค์ได้ตรัสตอบอย่างตรงไปตรงมาว่า

พราหมณ์ที่แท้จริง
คือผู้ที่ลอบบาปเสีย
ได้ทั้งหมด ละความ
เฝ้าหยังได้

พระสมณะโคตมนี้
รู้เรื่องในใจของเรา
พระสมณะโคตมนี้
รู้เรื่องในใจของเรา

สองสามวันต่อมา

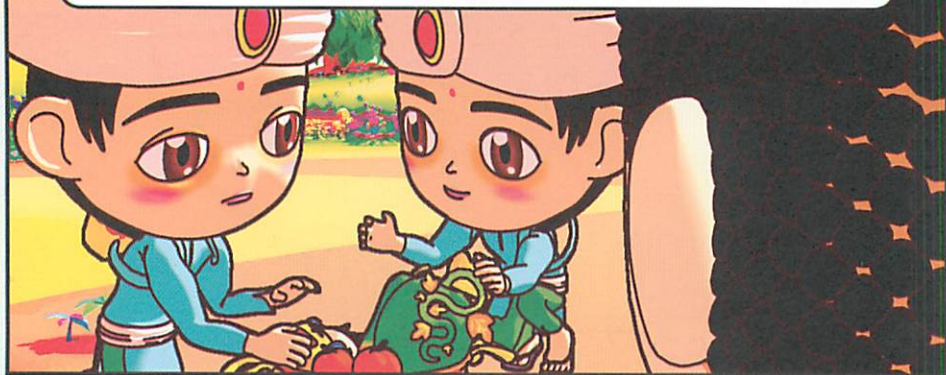
ขณะที่พระผู้มีพระภาคเจ้ายังคงประทับอยู่ที่โคนต้นไม้อ
ของเดวิดเลี้ยงแกะนั้น

มีพ่อค้า ๒ คน ที่จูงนำสินค้ามาขายยังเมืองนี้ได้เดินผ่านมา

เขาได้เห็นพระองค์ประทับนั่งอยู่ใต้ต้นไม้แห่งนี้ ตัวอากาการอันสงบและอิมเอิบ

เหมือนบุคคลที่ได้ประสพชัยชนะในการต่อสู้อย่างไร้พหุลวง

แล้วทำสิ่งพอใจในผลแห่งข้อพระนั้นอยู่ เราได้นำอาหารอย่างดีเข้าไปถวาย

และจับออกจับใจในถ้อยคำและความงามสง่าของพระองค์

และได้ทูลขอรับรองให้พระองค์ทรงยอมรับเราเป็นสาวกผู้นับถือพระองค์

ด้วยเหตุนี้ พ่อค้าสองคนนี้จึงมีนามว่า "ตปุสสะ" และ "ภัลลิกะ"

จึงได้เป็นบุคคลแรกในโลก ซึ่งได้เป็นสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ตอน : อุบาสกคนแรก ตปุสสะ-ภัลลิกะ

จบ

การ์ตูนพุทธประวัติสำหรับเยาวชน

ตอน

ทรงประกาศพระธรรม

เมื่อพระองค์ทรงพักผ่อนเป็นเวลาอันพอแก่พระประสงค์แล้ว
ก็ทรงเริ่มพระดำริถึงสิ่งทีพระองค์ควรกระทำต่อไป
รู้ดีว่าไม่ควรจะเก็บความรู้อันประเสริฐนี้ไว้เงียบ ๆ
ควรจะเผยแพร่ให้รู้ทั่ว ๆ ไป

เพื่อให้คนเหล่านี้มีส่วนได้รับประโยชน์

จากความรู้ฮั่นประเสริฐนี้ด้วย

พระองค์ที่ทรงระลึกได้ถึงวิภานุหารูปที่เคยอยู่เฝ้าพระองค์
ในคราวเมื่อทรงบำเพ็ญตบะท่ามกลาง

ที่เสด็จจากตำบลอุรุเวลา ตรงไปยังเมืองพาราณสี

เมื่อนักบวชทำรูปปั้น เห็นพระองค์เสด็จจำเริญมาแต่ไกล

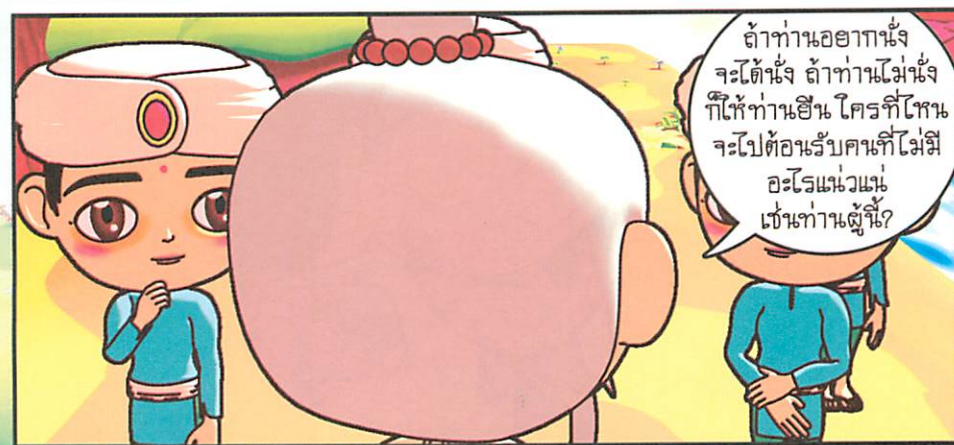
ก็โตก่ถ้าวแก่ทั้งและทั้งว่า

ดูโง่เงา!
พระสมณโคตม
ทำสิ่งตรงมาที่นี้

พระสมณโคตม
ผู้หมักมาก ซึ่งได้สละความเพียร
เวียนกลับไปสู่ความเป็นผู้ขี้ขลาดอย่าง
ระตวก่สบาย

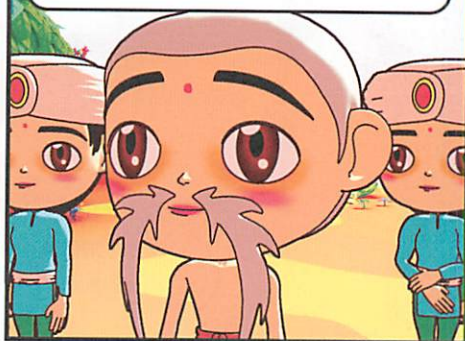

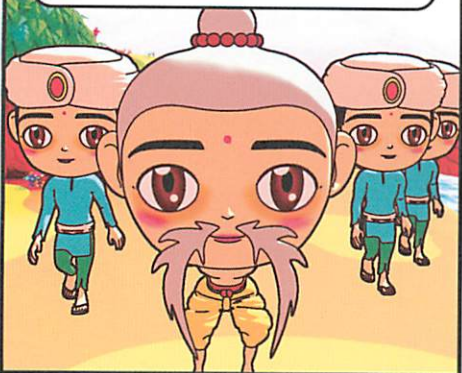
แต่ใจที่สุด
เมื่อพระองค์ได้เสด็จดำเนินไกลเข้ามา

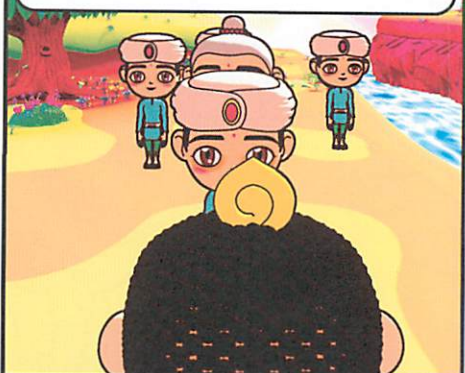
นักบวชทั้งห้าเห็นได้มีความตื่นตัวในใจ
จนกระทั่งสัมผัสตัวเอง

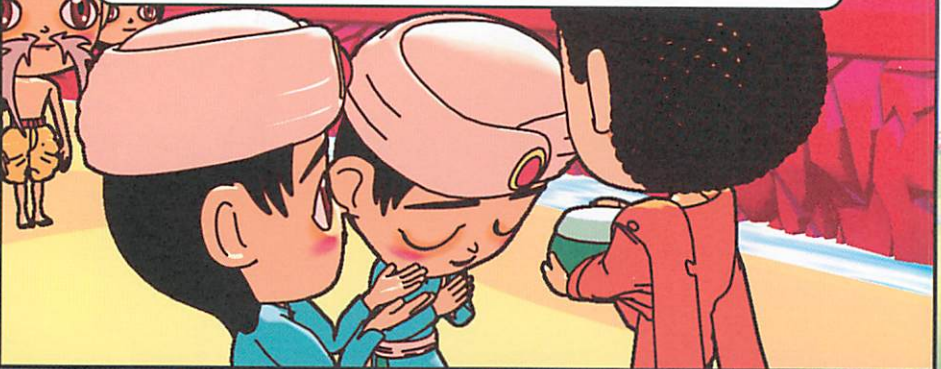
และสัมผัสอากาศหมอกก็ได้ตกลงทำไว้

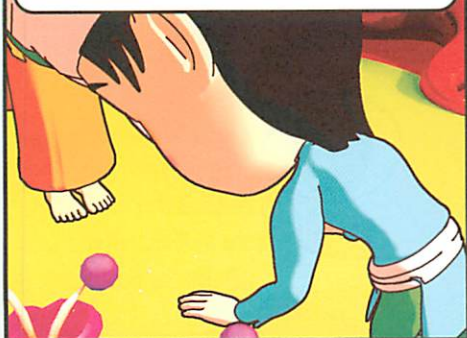
บางคนได้รับเดินตรงไปที่อาวาสรับพระองค์

ถวายนามเคารพและรับบาตรรับจีวรจากพระองค์ด้วยความนอบน้อม

บางคนรีบเร่ง ตระเตรียมอาสนะเสื่อใหม่
เป็นพิเศษสำหรับพระองค์

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ
นั่งบนอาสนะ

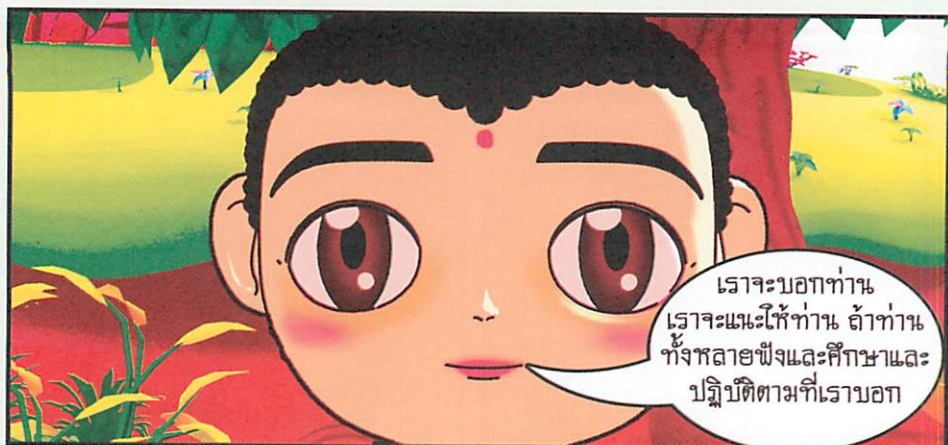
ซึ่งนักบวชทั้งหลายนั้นจัดถวายแล้ว

ได้ตรัสแก่เขาเหล่านั้นว่า

พึงทำอน
ริกษุทั้งหลาย
เราได้พบทางแห่ง
อมฤตธรรมแล้ว

เราจะบอกท่าน
เราจะแนะนำให้ท่าน ถ้าท่าน
ทิ้งหลายฟังและศึกษาและ
ปฏิบัติตามที่เราบอก

ไม่นานเลย
ท่านทั้งหลายจ้กรู้ได้ด้วย
ตนเอง ว่าข้อคำที่เรากล่าว
นั้นมีความจริงเพียงใด

พระองค์ได้ตรัสต่อยคำเหล่านี้ได้อย่างองอาจและตรึงใจ
ขณะเมื่อตรัสพระองค์ได้ทรงแบ่งจ้อมอง

ด้วยลักษณะของบุคคลผู้มีเมตตา

และข้อตรงอย่างบริสุทธิ์งานเทบวช
เหล่านี้หมกมดความสงสัย

ไม่ปฏิเสธในการที่จะตั้งใจฟังพระองค์อย่างแท้จริง

ตัวอย่างซึ่งพระองค์ทรงค้นพบ คำสอนเรื่องแรกที่พระองค์ได้สอนเขานั่น

เรียกว่า ปฐมเทศนา หรือ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ว่าด้วยอริยสัจ ๔ อย่าง และ มรรคมีองค์ ๘ ประการ

ต่อจากนั้นมา

ได้มีศานนท์อีกจำนวนมาก
พากันเขวฬ

รวมด้วยกันทั้งหมดประมาณ ๒๐ รูป

พระพุทธรองศ์ได้ทรงส่งพระสาวกชุดแรก จำนวน ๒๐ รูป

ออกไปประกาศพระศาสนา ทำการเผยแพร่ว่าสอนทางศาสนาเป็นพวกแรกในโลก

